

SLEDUJTE STEJNOJMENNÝ SERIÁL NA PRIMA COOL

LETOPISY RODU

SHANNARA

SHANNAROVY ELFEÍNY

TERRY BROOKS

Terry Brooks

SHANNAROVY
ELFEÍNY

THE ELFSTONES OF SHANNARA © 1982 by Terry Brooks

This translation published by arrangement with Del Rey,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Adam Steinz, 2017

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-917-4 (pdf)

Terry Brooks

SHANNAROVY
ELFEÍNY

Přeložil: Adam Steinz

I

Když Vyvolení vstoupili do Zahrad života, východní obzor už svou barvou naznačoval příchod nového dne. Město Arborlon na druhé straně brány pokojně dřímalo, pro Vyvolené však už začal nový den a s ním další úkol. Jejich dlouhé bílé hábity se lehce dmuly v letním vánku a skupina v zástupu prošla kolem nehybných vojáků Černé hlídky, kteří stáli jako chladné sochy stejně jako celé generace vojáků před nimi. Přímo za strážnými stála obrovská, kovaná brána zdobená stříbrnými svitky a střípky slonoviny. Naprosté ticho nového dne rušilo jen šuškáni zahalených osob a tlumené skřípání štěrku pod jejich nohama. Prošli svižně kolem stráží a rychle zmizeli ve stínu mohutných borovic.

Vyvolení měli za úkol starat se o Ellcrys, podivný a úžasný strom stojící uprostřed zahrad. Strom měl podle legend chránit celý svět před pravěkým zlem, jež kdysi dávno málem zničilo celé elfí pokolení. To se ale podařilo uvěznit daleko odsud ještě předtím, než se na zemi objevil člověk. Od těch dob se o Ellcrys starali Vyvolení. Povinnosti jejich řádu se dědily z generace na generaci a stát se jedním z Vyvolených byla zároveň kýžená čest a slavná povinnost.

Toto procesí v bílém dnes však příliš slavnostně nevypadalo. Uplynulo již dvě stě třicet dní od chvíle, kdy poprvé prošli mohutnou branou, a prvotní pocit údivu už dávno opadl. Dnes, o více než půl roku později, byli Vyvolení jen šestice mladých elfů na cestě za svou každodenní povinností, která se jim za tu dlouhou dobu dokonale vryla do paměti: pozdravit strom za dopadu prvního paprsku slunce.

Jediný Lauren, nejmladší z řad Vyvolených pro tento rok, neřikal nic. Zaostával za svými přáteli, nesnažil se zapojit do jejich hovoru a zamyšleně kráčel kupředu. Byl tak ztracen ve svých myšlenkách, že si vůbec nevšiml náhlého ticha a byl by šel dál, kdyby se ho nedotkla čísi ruka. Lauren sebou trhl a jeho ustaraný pohled se setkal s pohledem Jase.

„Co se děje, Laurene? Nejsi nemocný?“ zeptal se. Jase byl o několik měsíců starší než ostatní, a proto byl neoficiálně zvolen vedoucím Vyvolených.

Lauren zavrtěl hlavou, stále však měl svráštělé čelo. „Jsem v pořádku.“

„Něco se děje. Za celé ráno jsi neřekl ani dvě slova, jen nad něčím dumáš. Teď, když se nad tím tak zamýšlím, byl jsi tichý i včera večer.“ Jase si otočil Laurena čelem k sobě. „No tak, ven s tím. Nikdo po tobě nechce, abys sloužil, jestli se necítíš dobře.“

Lauren chvíli váhal, ale nakonec s povzdychem přikývl. „Dobře. Týká se to Ellcrys. Včera za soumraku, těsně předtím než jsme odešli, jsem něco zahlédl, takové malé flíčky na listech. Vypadalo to jako černovka.“

„Černovka? Víš to jistě? Nic takového se Ellcrys ještě nestalo, tedy alespoň nám to tak řekli,“ odvětil váhavě Jase.

„Možná se mýlím,“ přiznal Lauren, „byla už skoro tma. Říkal jsem si, že se mi něco zdálo, že jen stíny podivně dopadají na listy, ale čím déle na to myslím, tím mám větší pocit, že to opravdu byla černovka.“

Ostatní si začali znepokojeně mumlat a jeden z nich řekl:

„Za to všechno může Amberle. Já vám říkal, že z toho ne-
vzejde nic dobrého, když se mezi Vyvolené dostane holka.“

„Amberle není první Vyvolená a nikdy předtím se kvůli
tomu nic nestalo,“ namítal Lauren. Měl Amberle rád, rád se
s ní bavil, přestože byla vnučkou krále Eventina.

„Laurene, mezi Vyvolenými nebyla dívka už pět set let,“
odvětila jedna z bíle oděných osob.

„Tak dost,“ přerušil je Jase. „Shodli jsme se na tom, že
o Amberle nebudeme mluvit. Všichni to víte.“ Chvilí stál
a tiše přemýšlel nade vším, co mu Lauren řekl. Pak pokrčil
rameny. „Bylo by špatné, kdyby se stromu cokoli stalo, ob-
zvláště v roce, kdy se o něj máme starat my. I když všechno
musí jednou skončit.“

Lauren byl v šoku. „Ale Jasi, když Ellcrys umře, její moc
zeslábne a démoni uniknou zpoza Hráze...“

„Ty opravdu věříš těm babským povídkám, Laurene?“
zasmál se Jase.

Lauren zíral na staršího elfa. „Jak můžeš být mezi Vyvo-
lenými a nevěřit?“

„Nepamatuji se, že by se mě ptali na to, čemu věřím, Lau-
rene. Tebe se na něco takového ptali?“

Lauren zavrtěl hlavou. Nikdo se jich na nic neptal, jen je
přivedli před strom. Elfové, kteří v minulém roce dozráli
v muže a ženy, se v první den nového roku shromáždili před
stromem a jeden po druhém prošli pod jeho větvemi. Ti, jichž
se Ellcrys dotkla, se stali Vyvolenými a jejich úkolem bylo
sloužit jí až do konce roku. Lauren si ještě živě vzpomínal na
pocit nadšení a pýchy, když se k němu přiblížila tenká vět-
vička stromu, dotkla se ho na rameni a on uslyšel své jméno.

Vzpomínal si také na udivení všech, když byla přivolána
ke stromu i Amberle...

„Je to jen strašidelný příběh pro děti,“ pokračoval Jase.
„Ellcrys jen poukazuje na to, že elfí lid, stejně jako ona,

vytrvá a přežije i přes všechny změny v dějinách Čtyřzemí. Ona symbolizuje sílu našeho lidu, Laurene, nic víc.“

Jase pokynul ostatním, aby pokračovali ve své cestě, a sám vyrazil v jejich čele. Lauren se znovu uzavřel do svých myšlenek. Starší elf naprosto pohrdal legendou o stromu a to Laurena znepokojovalo. Jase pocházel z města a mladý elf věděl, že ve městech se na legendy a tradice tolik nedbalo jako v malé severní vesničce, z níž pocházel on. Příběh o Ellcrys a o Hrázi však nebyl jen legendou, byl to základ všeho skutečně elfího, byla to ta nejdůležitější událost v historii jeho lidu.

Vše se odehrálo dávno před zrodem nového světa. V té době se odehrála válka mezi silami dobra a zla, válka, již elfové nakonec vyhráli stvořením Ellcrys a Hráze, za níž uvrhli zlé demony. Ti byli od té doby vězněni v temnotě bez času, a dokud bude Ellcrys naživu, bude zlo této země zavřeno daleko od světa elfů.

Dokud bude Ellcrys naživu...

Lauren nejistě zavřel hlavou. Možná si s jeho očima jen hrál stín, možná byly skvrny na listech opravdu jen výplodem jeho představivosti. A pokud ne, museli najít lék. Vždy bylo možné najít lék.

Za krátkou chvíli už stál spolu s ostatními před stromem. Skupina nejistě vzhledla do koruny stromu a jednohlasně vydechla úlevou. Ellcrys vypadala stejně jako každé ráno. Její dokonale tvarovaný stříbrný kmen se pnul k nebesům a v symetrické síti štíhlých větví visel bezpočet krvavě rudých pěticípých listů. U kořenů byla jemná kůra pokrytá pruhy zeleného mechu, jež se táhly po kmeni jako smaragdové prameny stékající po horském svahu. Na stromě nebyla jediná puklinka v bezchybném kmeni, ani jediná větev nebyla nalomená nebo naprasklá. Byla to nádhera, pomyslel si Lauren. Ještě jednou se pozorně zahleděl na listy, ale nenašel žádnou stopu nákazy, jíž se tolik bál.

Ostatní mezitím vyrazili najít všechny nástroje, které budou

potřebovat při práci, zalévání a udržování stromu i zahrad. Jase však zastavil Laurena a tlumeným hlasem mu řekl: „Nechtěl bys ji dnes pozdravit ty?“

Lauren s údivem přikývl a zakoktal svůj dík. Jase se právě vzdal nejvýznamnějšího úkolu toho dne, a to jen proto, aby Laurenovi zlepšil den.

Mladík vstoupil do stínu pod obrovskou korunou stromů a položil ruce na hladký kmen stromu, zatímco ostatní se seskupili pár kroků za ním, aby odrecitovali každodenní pozdrav stromu. Lauren zaklonil hlavu a podíval se do větví, aby zahlédl první paprsek slunce na rudých listech.

Potom se však s leknutím odtáhl. Listy přímo nad jeho hlavou byly pokryty tmavými skvrnami. A nejen nad ním, ale i jinde v koruně viděl další a další nemocné listy. Srdce se mu žalem skoro zastavilo. Tentokrát to nebyl jen výmysl, byla to strašlivá skutečnost.

Lauren zběsile naznačil Jasovi, a když starší elf přistoupil blíž, ukázal mladík směrem do větví. V tuto dobu bylo zvykem naprosté mlčení. Jase jen vzdechl, když uviděl rozsah nemoci. Dvojice pomalu obešla strom a zjistila, že nákaza pronikla do všech listů. Na některých byly skvrny sotva viditelné, jinde se z listů už skoro ztrácela barva.

Ať už si Jase myslel o víře v kouzelný strom cokoli, tento nález jím otřásl. V jeho tváři bylo vidět zklamání a zoufalství, když se šeptem radil s ostatními. Lauren se k nim chtěl přidat, ale Jase jen zavrtěl hlavou a ukázal na špičku stromu. První paprsky se už skoro dotýkaly koruny Ellerys.

Lauren věděl, co musí udělat, a znovu se otočil ke stromu. Ať už se mělo stát cokoli, Vyvolení museli za úsvitu pozdravit Ellerys. Činili tak každý den od vzniku svého řádu.

Elf zlehka položil ruku na stříbrnou kůru stromu a už se nadechoval, aby odrecitoval pozdrav, když se k němu náhle sehnula drobná větvička a pohládila ho po rameni.

„Laurene!“

Mladý elf leknutím nadskočil, když zaslechl své jméno. Nikdo však k němu nepromluvil. Zvuk se ozýval v jeho mysli a hlas byl pouhým obrazem jeho tváře.

To promluvila Ellcrys!

Lauren zalapal po dechu a zaklonil hlavu, aby zahlédl tenkou větev, která se ho dotkla a potom se znovu stáhla dál. Byl naprosto zmatený. Ellcrys k němu promluvila jen jednou – v den jeho zvolení do řad Vyvolených. Tehdy vyslovila jeho jméno, vyslovila všechna jejich jména. To bylo poprvé a naposledy. Od té doby nikoho z nich neoslovila. Tedy skoro nikoho. Často si povídala s Amberle, ale Amberle už nebyla jednou z nich.

Mladík se rychle podíval na ostatní. Ti na něj zírali s nechápavými výrazy, netušili, proč se zarazil. Poté se znovu objevila ta samá větvička a zlehka Laurena omotala. Elf při doteku listů a kůry ucukl.

„Laurene, svolěj ostatní. Řekni Vyvoleným, ať přistoupí.“

Obrazy v jeho mysli jen probleskly a byly pryč. Lauren nejistě pokynul svým přátelům. Ti přistoupili a s nevyslovenou otázkou na rtech se dívali do koruny Ellcrys. Tenká větev obtočila každého z nich a ozval se tichý šepot Ellcrys.

„Slyšte mě. Pamatujte, co vám teď povím. Nesmíte mě zklamat.“ Vyvoleným projela tělem vlna chladu a Zahrady života náhle pohltilo naprosté mrtvolné ticho. Elfové měli pocit, jako by na celém světě nebyly jiné živé bytosti než oni. Jejich mysli naplnily výjevy v neuvěřitelně rychlém sledu. Každý další obraz byl děsivější než ten předchozí, před očima jim přebíhaly nevídané hrůzy. Vyvolení by nejraději odvrátili zrak a utekli co nejdál od té noční můry, jež je pohltila, ale vše bylo marné. Strom je držel pevně. Výjevy nabíraly na obludnosti a plynuly stále dál. Elfové cítili, že už nápor těch hrůz dál nevydrží.

Náhle bylo po všem a Ellcrys znovu ztichla. Její větve se zvedly z jejich ramenou a natáhly se do nebe za ranním sluncem.

Lauren stál jako přimrazený a po tvářích mu tekly slzy. Šestice Vyvolených se na sebe zdrceně dívala, zatímco ve svých myslích slyšeli tichou pravdu.

Legenda nelhala. Legenda byla pravdou. Za Hrází skutečně číhalo obrovské zlo a Ellcrys je věznila mimo tento svět. Ona byla poslední ochranou elfího národa.

A nyní Ellcrys umírá.

II

Daleko na západ od Arborlonu se mezitím začalo dít něco podivného. Až za samotným Hraničním pasem se objevilo cosi tmavšího než sama jitřní tma. Stín se svíjel a prohýbal, jako by ho zasáhl úder nějakého neviditelného útočníka. Závoj temnoty chvíli držel, pak se začal lámat jako skořápka vejce a zevnitř se ozvaly radostné a nadšené výkřiky. Stovky ostrých drápů začaly trhat vzniklou prasklinu a stvoření uvnitř se snažila vyškrábat na světlo. Znenadání kolem otvoru vzplál rudý plamen a vzduchem zavál pach spáleného masa. Paže se okamžitě stáhly zpět.

V temnotě se objevil Dagda Mor. Svou rozžhavenou holi odhodil nedočkavce stranou a hrdě prošel průrvou jako první. V těsném závěsu za ním šli Žnec a Měnivec. Další stvoření se snažila dostat ven ze svého temného vězení, ale marně. Otvor se za Měnivcem rychle zavřel a ve vteřině bylo temné vězení opět uzavřeno. Podivná trojice stanula tiše na pláni.

Dagda Mor se opatrně rozhlédl kolem. Stáli ve stínu Hraničního pasu. Úsvit, který již před dlouhou dobou vyrušil pokoj Vyvolených, nebyl zatím víc než matné světlo na východním

obzoru za obrovskou skalní stěnou. Strmé hory svými vrcholky bodaly vysoko do nebe a vrhaly temné sloupy stínu přes zničené Horské nížiny, které se rozléhaly od pohoří na západě až do naprosté prázdnoty. Byla to tvrdá, holá pustina, na níž se životy počítaly v minutách a hodinách. Po dalších živých bytostech nebylo ani vidu ani slechu.

Dagda Mor se pousmál a v ústech se zaleskly dvě řady špičatých zahnutých zubů. Jeho příchod nikdo neočekával. Po všech těch letech se konečně dočkal svobody. Konečně se dostal zpět do světa svých vězňitelů.

Z dálky vypadal jako jeden z nich. Postavou připomínal člověka, chodil vzpřímeně po dvou nohách a jeho paže byly jen o trochu delší než paže lidské. Kolemjdoucí by si mohl všimnout, že má podivné držení těla, ale kvůli volnému tmavému pláští nebylo jasné proč. Až při pohledu zblízka bylo vidět, že má obrovský hrb, který mu krční páteř ohýbá výrazně dolů a vpřed. Podivné byly také chomáče nazelenalých chlupů, které mu rostly všude po těle, nebo jeho nohy a ruce zakončené drápy. Obličejem lehce připomínal kočku, oči měl však naprosto černé, klidné jako vodní hladina, bylo však jasné, že skrývají cosi zlověstného a ničivého. Z jeho očí navíc bylo jasné, co byl Dagda Mor skutečně zač. Nebyl to člověk ani elf.

Byl to démon. Démon, jenž byl naplněn zlobou. Jeho nenávist byla tak mocná, že se podobala spíše šílenství. Za staletí, po která byl vězněn v temnotě za hranicí Hráze, jeho nenávist uzrála a nabyla na síle. Teď ho úplně šířala. Nenávist se pro něj stala vším. Dodávala mu sílu a on se ji chystal využít k jedinému účelu: Zničit ty bídné stvůry, jež mu přinesly tolik utrpení a strastí. Elfy, celé elfské pokolení. A ani jejich vyhlazení nebude dost. Vykázali ho ze světa, který mu kdysi patřil, uzamkli jeho duši do beztvaré mrtvé temnoty, v níž tak dlouho přežíval a hnil zaživa. Ne, ani zničení elfů neuspokojí jeho touhu po pomstě za tolik bezpráví a potupy, jež byl nucen podstoupit.

Musí zemřít všichni. Lidé, trpaslíci, trollové, gnómové, všichni byli součástí toho světa, který se mu tolik hnusil. Tyto rasy obsadily jeho svět a neprávem si ho přivlastnily.

Dočkám se své pomsty, myslel si démon, stejně jako jsem se dočkal své svobody. Cítil to v hloubi duše. Celé stovky let čekal, obcházel hranici Hráze jako hladová šelma, zkoušel její sílu a hledal sebemenší slabinu. Celou dobu však věděl, že mříže jeho cely musí jednoho dne povolít. Dnešní ráno znamenalo začátek konce. Ellcrys umírala. Ach, ta slova byla rajskou hudbou pro jeho sluch. Chtěl je vykřičet do celého světa! Už umírá! Umírá a po ní už nebude nikdo, kdo by přivál démonů z Hráze zastavil!

Kouzelná hůl zářila rudě silou jeho vlastní nenávisti. Země pod jeho nohama se změnila v prach. Dagda Mor se nakonec s námahou uklidnil a jeho hůl znovu zchladla.

Bylo jasné, že se Hráz neotevře přes noc. Do jeho úplného konce zbývalo ještě nejméně několik týdnů. Dokonce i malá skulinka ve stěně temného vězení vyžadovala obrovskou moc. Dagda Mor však takovou moc měl, byl silnější než kterýkoli jiný démon stále uvězněný na druhé straně. On byl jejich pán, jeho slovo bylo pro ně zákonem. Za celá staletí se mu pokusila odporovat jen hrstka. Démon je však rozdrtil a udělal z nich odstrašující příklad pro všechny ostatní. Nyní se již nikdo neodvážil protivit se vůli Dagda Mora. Všichni se stali jeho poslušnými služebníky a báli se ho, ale stejně jako jeho, i je šířila nenávist k elfům a všem ostatním rasám. I pro ně byl smyslem života hněv. Řádili jako smyslů zbavení a věděli, že jakmile se dostanou ven, bude dlouho trvat, než nasytí svou touhu po pomstě.

Mezitím však museli čekat. Museli mít trpělivost. Věděli, že se brzy dočkají. Ellcrys slábla den za dnem a spolu s ní i hranice jejich vězení, ale jedna věc stále mohla zabránit osvobození démonů – znovuzrození stromu.

Dagda Mor si tiše přikývl. Dobře znal příběh o původu Ellcrys. Jak by ho také neznal, když sám byl u jejího vzniku? V den, kdy ožila, byl on se svými poddanými vykázán ze země světla do temné nicoty. Na vlastní kůži okusil magii, jež ho porazila – magii tak silnou, že překonala samotnou hranici smrti. A démon dobře věděl, že jeho svoboda nebyla stále ještě jistá. Kdyby se jednomu z Vyvolených podařilo donést semeno stromu ke zdroji jeho síly, Ellcrys by znovu ožila a uvrhla Dagda Mora zpět za Hráz. Ale právě díky těmto znalostem byl nyní zde. Nemohl tušit, zda se mu podaří prolomit stěnu svého vězení, a samotný pokus pro něj byl velkým rizikem. Kdyby selhal, jeho magie by byla skoro vyčerpána a ocitl by se ve velmi zranitelné pozici. Za Hrází bylo několik dalších démonů skoro stejně silných jako on. Každý z nich by se pokusil ho zničit. Jeho risk se však nakonec vyplatil. Elfové si ještě nestihli uvědomit, v jakém nebezpečí se právě nacházejí. Prozatím měli pocit, že jsou v bezpečí. Nemohli ani tušit, že za Hrází existuje síla schopná prorazit ven. Až si svou chybu uvědomí, bude příliš pozdě, Ellcrys už bude dávno mrtvá a démon se postará, aby se nemohla už nikdy zrodit.

Právě proto s sebou vzal ostatní.

Rozhlédl se kolem sebe, aby je našel. Měnivec seděl opodál a plynule měnil barvy i tvary, aby splynul s životem, který kolem sebe viděl. Když se zahleděl do nebe, ve vteřině se proměnil v sokola a po chvilce v malého havrana. Pak obrátil oči k zemi a znovu se začal měnit. Svišť, had, roháč a pak zase cosi nového tak rychle, až démonovi přecházel zrak. Měnivec totiž mohl být kdokoli nebo cokoli, co si zamluvil. V temnotě mohl napodobovat jen své uvězněné bratry a nemohl ukázat plný rozsah své síly, avšak zde, ve světě plném nových a rozmanitých bytostí, byly jeho možnosti prakticky neomezené. Mohl se stát čímkoli: člověkem i zvířetem, rybou i ptákem, na velikosti, tvaru, barvě ani schopnostech nezáleželo, dokonale

si dokázal osvojit jejich vlastnosti. Dagda Mor si nebyl jistý pravou podobou tohoto podivného tvora; Měnivec se tak často přetěloval a trávil v tělech cizích bytostí tolik času, že svou opravdovou podobu skoro neukázal.

Byl to úžasný dar, ale naneštěstí patřil bytosti, jejíž mysl byla stejně tak temná a plná zloby jako ta Dagdy Mora. Měnivec byl také démon, byl sobecký, nenávidivý, vychutnával si faleš a rád ubližoval ostatním. Pohrdal elfy i jejich spojenci, hnusila se mu jejich prázdná starost o nižší formy života žijící v jejich světě. Měnivec opovrhoval nižšími bytostmi. Byly slabé, zranitelné, jejich jediným účelem bylo sloužit vyšším bytostem, jako byl on. Elfové nebyli o nic lepší než stvoření, jimž chtěli pomáhat. Lhát buďto nemohli, nebo nedokázali; rozhodně ne tak dobře jako on. Všichni byli uvězněni ve svých vlastních tělech, nemohli být ničím jiným. On mohl být kdokoli a necítil pro ně nic než pohrdání. Měnivec neměl přátele, ani o žádné nestál. Stál jen o přátelství Dagdy Mora, a to z jediného důvodu. Dagda Mor totiž měl něco, co Měnivec respektoval: větší moc. Právě proto se také uvolil jít po jeho boku a sloužit mu.

Dagda Mor se ještě chvíli rozhlížel – hledal Žnece. Nakonec ho našel jen o pár metrů dál, naprosto nehybně stojícího v šeru brzkého jitra. Připomínal jen další stín krčící se na šedé pláni. Od hlavy až k patě byl zahalen do pláště, jenž barvou připomínal vlhký popel, a jeho tvář zakrývala hluboká kápě. Jeho podobu nikdo dvakrát nespatriil, tu odhalil vždy jen svým obětem. A jeho oběti byly všechny mrtvé.

Pokud byl Měnivec nebezpečný, pak byl Žnec nejméně desetkrát nebezpečnější. Žnec byl vrah, zabíjení bylo smyslem jeho života. Byl obrovský, tělo měl svalnaté a dosahoval skoro dvou metrů, když se napřímil. Navzdory své velikosti však nebyl nemotorný. Svou rychlostí, hbitostí a ladností se dokázal vyrovnat nejlepším elfím lovcům, navíc se dokázal pohybovat naprosto neslyšně. Jakmile se vydal na lov, nebylo možné ho

zastavit. Nevzdával se a nic, co lovil, mu neuniklo. Dokonce i Dagda Mor se ho obával, přestože se mu Žnec silou nemohl rovnat. Obával se ho, protože mu Žnec nesloužil ze strachu nebo z respektu jako ostatní. Žnec se nebál ničeho a nikoho, sloužil Dagdovi Morovi jen proto, že chtěl. Byl odpornou nestvůrou, jež pohrdala jakýmkoli životem, dokonce i tím svým. Nezabíjel, protože ho zabíjení bavilo, přestože si ho vychutnával. Zabíjel, protože měl smrt v krvi, protože cítil, že musí. V temnotě za Hrázi, kde byl obklopen jen svými společníky, byl občas k neudržení. Dagda Mor byl nucen obětovat mu slabší démony a slibem ho udržoval na uzdě. Slíbil mu, že jakmile se dostanou na druhou stranu Hráze – což bylo jen otázkou času – dostane Žnec celý svět, v němž bude moci lovit a zabíjet dle libosti. Nakonec bude moci zabít úplně všechny.

Měnivec a Žnec. Dagda Mor si své společníky vybral dobře. Jeden bude jeho očima, druhý jeho rukama a společně proniknou hluboko do srdce elfího národa a jednou provždy zničí naději na znovuzrození Ellcrys.

Dagda Mor se ostře zadíval na východ, kde se nad Hraničním pasem objevilo ranní slunce. Byl čas vyrazit. Do večera museli dorazit do Arborlonu. Vše už bylo pečlivě naplánováno a nebylo času nazbyt. Nemohl otálet, chtěl-li elfy překvapit. Dokud nebude jeho plán v pohybu a Ellcrys nebude ztracena, nesmí se o jeho přítomnosti dovědět.

Pak se Dagda Mor s letným pokynutím svým dvěma společníkům otočil a pomalu se začal belhat k úkrytu v Hraničním pasu. Jeho černé oči se slastně přivíraly, zatímco si démon představoval chuť svého vítězství a úspěch, kterého dnes večer dosáhne. Zítra už budou elfové nadobro ztraceni. Zítra už se jim nepodaří zachránit jejich milovanou Ellcrys, nebudou mít sebemenší zbytek naděje.

Ellcrys zemře, ale nejdřív musí zemřít všichni Vyvolení.

Několik set metrů od úpatí hor, hluboko v jejich chladném

stínu, se Dagda Mor zastavil. Potom oběma rukama pevně sevřel svou Hůl moci a svisle ji zabořil do suché, popraskané země. Sklonil hlavu a dlouho stál naprosto bez hnutí. Za ním stáli jeho dva společníci a zvědavě si ho prohlíželi. Jejich temná těla byla přikrčena k zemi a oči jim žlutě svítily.

Náhle začala Hůl moci vydávat slabé načervenalé světlo, jež odhalilo obrys mohutného démona. O vteřinu později zář zesílila a začala pulzovat, z Hole pronikala až do démonových paží a měnila nazelenalou kůži v krev. Démon vzhlédl k obloze a z Hole vystřelil tenký zářivý oblouk, který vylétl k nebi jako nějaká vyděšená živá bytost. Vše se odehrálo během několika vteřin. Hůl moci naposledy zazářila a pak zhasla.

Dagda Mor poodstoupil a sklonil svou Hůl. Země pod jeho nohama byla spálená a černá, vlhkým vzduchem se nesla vůně spáleného dřeva. Na pláních všude kolem se rozhostilo mrtvolné ticho. Démon se posadil a spokojeně přivřel oči. Od té chvíle se nepohnul ani on, ani jeho společníci. Jen seděli a čekali – půl hodiny, hodinu, dvě hodiny. Stále čekali.

Nakonec se z rozlehlé pustiny Severní země snesla obrovská okřídlená nestvůra, kterou démon přivolaal, aby je odnesla do Arborlonu.

„Nyní se uvidí,“ zašeptal Dagda Mor.

III

Slunce se sotva stihlo přehoupnout přes horizont, když Ander Elesedil zavřel dveře svého domku a vyrazil směrem k železné bráně královského paláce. Jako druhorozený syn krále Eventina měl právo bydlet v paláci, již před lety si však uvědomil, že by v paláci neměl soukromí. Právě proto si jednoho dne sbalil své knihy i majetek a přestěhoval se do svého nynějšího příbytku. Tehdy měl pocit, že jinak klid nezíská. Časem však zjistil, že to nebyla úplně pravda. Jeho starší bratr Arion strhával veškerou pozornost jejich otce na sebe, Ander by tedy mohl mít naprostý klid a soukromí, ať už by bydlel kdekoli.

Princ se nadechl čerstvého ranního vzduchu a pousmál se. Dnešek byl jako stvořený pro projížďku. Jeho oblíbenému koni by se trocha pohybu hodila a jemu samotnému také.

Ander se ve svých čtyřiceti letech nemohl považovat za mladíka. V úzké tváři se ukazovaly stopy stáří, vrásky v koutcích očí a mezi ostře rýsovaným obočím. Přesto však kráčel lehce a ladně, a když se usmál, vypadal skoro jako chlapec. V poslední době se však často neusmíval.

Cestou k branám zahlédl Wenta, královského zahradníka. Štíhlý stařec se skláněl nad záhonem a malou motyčkou okopával květiny. Když za sebou uslyšel Anderovy kroky, pomalu se napřímil a jednou rukou si promnul záda.

„Dobré ráno, princí. Máme to dnes krásný den, že?“

Ander přikývnul. „Ano, dnes je opravdu nádherně. Stále tě trápí ta záda?“

„Čas od času ano.“ Stařík si znovu jemně promasíroval záda. „Už to není, co to bývalo, ale stejně dokážu víc než ty děti, co mi dávají jako pomocníky.“

Ander znovu pokýval hlavou. Věděl, že Wentovo chlubení byla čistá pravda. Zahradník už měl jít dávno do důchodu, přesto se však tvrdohlavě odmítal vzdát svých povinností.

Když Ander procházel hlavní branou, stráže jen přikývly na pozdrav a on jejich gesto opětoval. Už dávno se neohlíželi na oficiální vystupování. Arion si možná na takové zacházení potrpěl, Ander však neměl jeho postavení a měl docela jiné představy o tom, jak by se s ním mělo jednat.

Cesta, po níž princ šel, se vinula kolem okrasných keřů vlevo směrem ke stájím. Dusot kopyt a výkřik náhle prořízl ranní ticho. Ander uskočil stranou, když zahlédl Arionova šedáka, jak se k němu žene. Kůň za sebou vířil oblaka prachu, rozhazoval kopyty štěrk a zabrzdil přímo před Anderem.

Než se kůň stihl zastavit, stál Arion na zemi a prohlížel si bratra. Oproti malému a tmavovlasému Anderovi byl Arion vysoký a světlolasý, byl až děsivě podobný Eventinovi v jeho věku. Navíc byl úžasným atletem, skvělým lovcem, bojovníkem a jezdcem, nebylo tedy divu, že se právě on stal pýchou svého otce. Arion měl kolem sebe určité charisma, které v sobě Ander hledal jen marně.

„Kam kráčíš, bratříčku?“ zeptal se Arion. V jeho hlase byl patrný náznak pohrdání a posměchu jako vždy, když mluvil se svým mladším bratrem. „Být tebou, neobtěžoval bych otce.“

Pracovali jsme spolu až do noci na důležitých státních záležitostech. Když jsem se za ním šel ráno podívat, ještě spal.“

„Mířil jsem do stájí,“ odpověděl tiše Ander. „Nechtěl jsem nikoho *obtěžovat*.“

Arion se zazubil a znovu se otočil ke svému koni. S jednou rukou na hrušce se vyšvihl do sedla, naprosto opomíjeje třmen. Pak se otočil zpět a shlédl na svého bratra. „Nuže, já musím na několik dní do Sarandanonu. Lidé v tamních vesničkách šílí, prý se podle nějaké pohádky blíží zkáza světa. Je to sice nesmysl, i tak je ale musím uklidnit. Nedělej si plané naděje, než otec odjede do Kershaltu, budu zpátky.“ Pak se znovu zazubil. „Mezitím tu dávej na všechny pozor. Uděláš to pro mě, bratříčku?“

Když domluvil, práskl otěžemi a tryskem vyrazil z města. Ander si zaklel pro sebe a vydal se zpět domů. Jeho chuť na ranní projížďku se naprosto rozplynula.

On měl jet s králem do Kershaltu, ne Arion. Bylo nesmírně důležité upevnit vztahy mezi elfy a trolly. Základy jejich spolenectví se již podařilo položit, celá situace si však stále žádala velké množství diplomacie a opatrného vyjednávání. Arion byl příliš zbrklý a netrpělivý, navíc postrádal cit pro názory a potřeby ostatních. Ander možná nebyl tak fyzicky zdatný jako jeho bratr, přesto se o něm nedalo mluvit jako o slabochovi, a možná nebyl ani rozený vůdce jako jeho bratr. Ander měl však jiný talent: dokázal přemýšlet pečlivě, hovořit přesvědčivě a byl trpělivý. Tyto vlastnosti byly při diplomatických setkáních nejdůležitější. Už několikrát byl povolán na podobné sněmy a pokaždé dokázal svou schopnost.

Princ pokrčil rameny. Nemělo smysl se tím dále trápit. Už jednou se pokoušel Eventina přesvědčit, že by měl jet na tu cestu s ním, ale král si zvolil Ariona. Arion se měl stát jednoho dne králem a musel se naučit ještě mnoho o vedení státu, dokud ho mohl otec ještě vést. Ander musel uznat, že to celé dávalo smysl.

Arion a Ander si kdysi byli mnohem blíže. Tehdy byl ještě

naživu Aine – nejmladší syn krále Eventina. Aine však zemřel na lovu před jedenácti lety a krevní pouto už nemohlo udržet jejich přátelství pohromadě. Amberle, Ainova dcera, se obrátila k Anderovi o radu a o pomoc a Arionova žárlivost se pak začala projevovat otevřeným pohrdáním. Když pak Amberle utekla z řad Vyvolených, obvinil Arion svého bratra z toho, že měl na mladou dívku špatný vliv. Jeho pohrdání pak přerostlo v jemně zakrývané nepřítelství. Ander nyní pojal podezření, že se Arion snaží poštvat Eventina proti němu. S tím však nemohl nic udělat.

Ander právě prošel branou a chystal se jít směrem ke svému domku, když ho ze zamyšlení vytrhl náhlý výkřik.

„Princi, počkejte!“

Ander udiveně zíral na postavu v bílém hábitu, jak zběsile mává rukama a žene se k němu. Byl to jeden z Vyvolených, ten zrzavý – Lauren nebo tak podobně. Touto dobou by měl být v Zahradách. Princ počkal, dokud k němu mladý elf nedoběhl. Když se zastavil, tekl z něj pot.

„Princi, musím okamžitě za králem,“ vyhrkl mladík. „Strážte mě nechtějí pustit, prý mám počkat. Mohl byste mě za ním zavést teď?“

Ander zaváhal. „Král ještě spí...“

„Musím s ním okamžitě mluvit!“ trval na svém Lauren. „Prosím! Je to naprosto neodkladné!“

Elf byl úplně bledý a v jeho očích se zrcadlilo zoufalství. Snažil se zdůraznit naléhavost svých slov, až skoro chraptěl. Ander přemýšlel a snažil se zjistit, co by mohlo být tak naléhavého. „Laurene, pokud máš potíže, možná bych...“

„Nejde o mě, principi. Jde o Ellcrys!“

Ander víc slyšet nepotřeboval. Přikývl a vzal Laurena za rameno. „Pojď za mnou.“

Společně proběhli branou a vyrazili směrem k hlavnímu domu. Strážte se jen nevěřičně dívaly.

Gael, mladý elf sloužící jako pobočník Eventina Elessedila, rezolutně zavrtěl hlavou. Přesto se však nejistě vrtěl a neměl odvahu podívat se princů do očí. „Nemohu probudit krále, princů Andere. Osobně mi nařídil, a to velmi důrazně, aby ho nikdo nerušil, ať už se jedná o cokoli.“

„A o kohokoli také, Gaeli?“ zeptal se Ander tlumeným hlasem. „Dokonce ani o Ariona?“

„Arion odjel...“ odpověděl Gael. Pak se zarazil a zatvářil se ještě nejistěji.

„Přesně tak, odjel. Ale já tu jsem. Opravdu mi chceš tvrdit, že se nesmím sejít se svým otcem?“

Gael neodpověděl. Když však Ander vykročil ke dveřím do otcovy ložnice, mladý elf ho předběhl. „Já ho probudím. Prosím, počkejte tady.“

Trvalo několik minut, než se elf znovu objevil. Stále se tvářil znepokojeně, tentokrát však kývl směrem k Anderovi. „Můžete dál, princů Andere. Zatím však jen vy.“

Když Ander vstoupil, král ještě seděl v posteli a dopíjel malou sklenku červeného vína, kterou mu Gael nejspíš nalil. Když Eventin uviděl syna, přikývl mu na pozdrav, vyklouzl z tepla svých příkrývek a trochu se zatřásl, když ucítil chlad místnosti. Gael vstoupil těsně za Anderem a přispěchal ke svému pánovi s županem. Eventin si ho oblékl a uvázal pevně kolem pasu.

Eventin Elessedil byl i ve svých osmdesáti dvou letech ve skvělé kondici. Tělo měl štíhlé a svalnaté. Stále ještě dokázal jezdit na koni a s mečem v ruce byl stále nebezpečným protivníkem. Mysl měl jasnou, a když to vyžadovaly okolnosti, dokázal být velmi rozhodný. Stejně jako zamlada měl podivně přesný smysl pro proporce a rovnováhu, uměl nahlížet na všechny problémy z mnoha úhlů a hodnotit nezaujatě, skoro pokaždé se mu pak podařilo vybrat řešení, jež prospělo jemu i jeho poddaným. Byl to dar, bez něhož by nemohl být tak

dlouho králem – bez tohoto daru by nejspíš dnes ani nebyl naživu. Ander měl pocit, jako by tento talent zdědil po svém otci, přestože byl v jeho nynější situaci skoro bezcenný.

Král přešel místnost, odhrnul ručně tkané závěsy a otevřel několik velkých oken mířících směrem k lesu. Místnost prostoupilo jemné světlo a sladká vůně ranní rosy. Gael mezitím tiše procházel místností a zapaloval olejové lampy, aby z ložnice vyhnal poslední zbytky noci. Eventin se nejspíš zastavil u jednoho z oken a prohlížel si svůj odraz v zamlžené skleněné tabulce. Oči, do nichž se díval, byly úchvatně modré, pevné a pronikavé. Patřily člověku, jenž viděl až příliš mnoho nepříjemností, a to už mnoho let. Král se s povzdechem otočil k Anderovi.

„Dobře, Andere, co se to vlastně děje? Gael říkal cosi o tom, že jsi přivedl jednoho z Vyvolených a ten mi má předat vzkaz. Je to tak?“

„Ano, pane. Prý má naléhavé zprávy od Ellcrys.“

„Zpráva od stromu?“ zamračil se Eventin. „Už celých sedm set let nikomu nic nesdělila. Co vzkazuje?“

„Nic mi neřekl,“ odpověděl Ander. „Trvá na tom, aby zprávu doručil přímo tobě.“

Eventin přikývnul. „V tom případě ji tedy doručí. Gaeli, přiveď ho sem.“

Gael se lehce uklonil a vyběhl z místnosti. Dveře nechal lehce pootevřené. O chvíli později se dveře znovu otevřely. Vstoupil obrovský šedý pes a tiše došel ke králi. Byl to Manx, králův vlkodav, a Eventin ho vřele přivítal. Pohladil jeho rozčuchanou hlavu a podrbl ho po zádech a bocích. Manx byl královým společníkem už přes deset let a byl mu bližším a věrnějším přítelem než kdokoli jiný.

„Už to není žádný mladík – jako já,“ zamumlal Eventin.

Dveře se znovu otevřely a vstoupil Gael s Laurenem. Vyvolený se na chvíli zastavil a nejspíš se zadíval na Gaela. Král pokývl

směrem ke svému pobočnickovi a ukázal, že může odejít. Ander se už také chystal odejít, ale otec mu drobným gestem naznačil, aby zůstal. Gael se znovu uklonil a odešel, tentokrát za sebou dveře úplně zavřel. Když odešel, odvážil se Vyvolený o krok blíž.

„Můj pane, odpusťte, prosím... myslel jsem, že... že bych vás měl...“ Jeho slova zněla jen jako zakřiknutý šepot.

„Není co odpouštět,“ ujistil ho Eventin. Pak přistoupil k elfovi a s šarmem, který Ander již dobře znal, mu položil paži na rameno. „Vím, že to musí být něco nadmíru důležitého, jinak bys nezanechal své práce v Zahradách. Pojď, posad' se a pověz mi, co máš na srdci.“

Král se nejjistě podíval na Andera, načež zavedl Vyvoleného k malému psacímu stolku na druhé straně místnosti, ukázal mu směrem k židli a sám se posadil naproti němu. Ander je následoval, ale zůstal stát.

„Jmenuješ se Lauren, je to tak?“ zeptal se Eventin.

„Ano, můj pane.“

„Výborně. Nuže, pověz mi, co tě sem přivádí, Laurene.“

Lauren se napřímil a položil ruce na stůl.

„Můj pane, Ellcrys k nám dnes ráno promluvila.“ Mladík skoro šeptal. „Řekla nám... řekla, že umírá!“

Anderovi ztuhla v žilách krev. Král chvíli neodpovídal, jen strnule seděl a očima upřeně hleděl na mladíka.

„Musí se jednat o nějaký omyl,“ řekl nakonec.

Lauren rázně zavrtěl hlavou. „Žádný omyl, pane. Promluvila k nám všem. My... všichni jsme to slyšeli. Umírá. Hráz se už začala bortit.“

Král pomalu vstal a přešel k otevřenému oknu a beze slova zíral ven do lesa. Manx, který si hověl u nohou postele, vstal a následoval svého pána. Ander sledoval, jak král nepřítomně a mechanicky drbe psa za uchem.

„Víš to jistě, Laurene?“ zeptal se po chvílce král. „Jsi si tím naprosto jistý?“

„Ano... ano.“

Lauren u stolu tiše, skoro neslyšně, plakal s obličejem za-
bořeným v dlaních. Eventin se neotočil, stále upřeně hleděl
do lesa, jenž byl domovem jak jemu, tak jeho lidu.

Ander stál jako socha. Hleděl na svého otce a stále se ne-
mohl vzpamatovat. Děsivost Laurenových slov mu pomalu
začínala docházet. Ellcrys umírá! Hráz se hroutí. Zlo, jež
se podařilo uvěznit, mělo znovu oživnout. Chaos, šílenství,
válka a nakonec zkáza celého světa!

Princ studoval dějiny pod vedením svých učitelů a pak
znovu za pomoci své soukromé knihovny. Byla to historie
oděná do hávu legendy.

Kdysi dávno, pradávno, v době před Velkými válkami, ještě
dříve než se objevily civilizace starého světa, dokonce ještě
před samotným úsvitem staré rasy lidí, došlo ke konfliktu
bytostí dobré a zlé magie. Elfové v té válce bojovali na
straně dobra. Byl to dlouhý, ničivý boj plný krveprolití, ale
nakonec zvítězilo dobro a síly zla byly uvrženy do podsvětí.
Zlo však není možné zničit, je možné ho jen zapudit. Elfi
národ spolu se svými spojenci proto spojil magii elfů se silou
samotné země, z níž pak vzešla Ellcrys. Jejím vznikem byly
zlé bytosti uvrženy za Hráz, kde měly být vězněny, dokud
Ellcrys bude žít a vzkvétat. Ve svém temném a prázdném
vězení mohly čekat a trýznit se, ale vstup na zem jim byl
uzavřen.

Až do nynějška! Pokud Ellcrys zemře, síla Hráze skončí
s ní. Tak to stálo v knihách a tak se to také musí stát, neboť
žádná síla nemůže vytrvat věčně. Ellcrys však byla jediným
pevným bodem v proměnlivém labyrintu života. Celé gene-
race stála beze změny a elfové začínali věřit, že tak opravdu
vytrvá navěky.

Jak se nyní zdálo, zmýlili se. Jejich představy nebyly nic
než bláhové domněnky.

Král se prudce otočil, na okamžik se podíval na Andera a pak se znovu přesunul zpět ke stolu. Posadil se naproti Laurenovi a vzal ho za ruce, aby ho uklidnil. „Musíš mi říct vše, co ti prozradila, Laurene. Nesmíš vynechat ani jedinou maličkost. Řekni mi úplně všechno.“

Vyvolený tiše přikývl. Eventin pustil mladíkovy ruce, ten si otřel slzy a v jeho tváři se znovu rozhostil klid. Král se potom opřel a upřeně se na elfa zadíval. Ander si přinesl z rohu místnosti židli s vysokým opěradlem a posadil se vedle nich.

„Pane, víte, jak s námi Ellcrys komunikuje?“ zeptal se Lauren opatrně.

„Také jsem patřil mezi Vyvolené,“ odpověděl Eventin. Ander se překvapeně podíval na otce. Nikdy předtím o tom neslyšel. Zdálo se však, že Lauren v té odpovědi našel notnou dávku odvahy a důvěry. Přikývl a otočil se k Anderovi.

„Její hlas ve skutečnosti není zvuk, ale řada obrazů, které se objevují v našich myslích, mluvená slova se v ní objevují zřídka. Teprve Vyvolení přeloží její zprávu do srozumitelného jazyka. Stejně tak si musím i já přeložit své jméno, když mě osloví. Její výjevy jsou jen letmé a vypadají spíše jako hrubé náčrty, a tak se je snažíme co nejlépe tlumočit.“

Elf se odmlčel a znovu se otočil k Eventinovi. „Já... Ellcrys se mnou předtím promluvila jen jednou, můj pane. Mluvila s námi šesti jen v den, kdy jsme byli zvoleni. Do dnešního rána jsme o jejím dorozumívání věděli jen ze spisů našeho řádu a od Vyvolených z dřívějších let. Dokonce i teď je to všechno zmatené a nejasné.“

Eventin pokýval hlavou a zvědavě naslouchal dál. Lauren pokračoval.

„Můj pane, Ellcrys k nám dnes ráno promlouvala velmi dlouho, nic takového se nám ještě nestalo. Svolala nás k sobě a řekla nám, co musí řád Vyvolených udělat. Obrazy nebyly úplně jasné, ale bylo z nich patrné, že umírá. Nezbývá jí

mnoho času, nevíme přesně, kolik. Už začala vadnout, a jak slábne ona, stejně tak s ní slábne i síla Hráze. Zbývá jen jediná možnost – znovuzrození.“

Eventin rychle uchopil Laurena za ruku. Ander, zděšený předpovědí o smrti Ellcrys, také zapomněl. Znovuzrození! Přesně tak to stálo ve starých spisech! Ellcrys se může znovuzrodit a Hráz by tak znovu nabyla své plné síly.

„Pak tedy ještě zbývá nějaká naděje,“ zašeptal.

Eventin upřeně hleděl na Laurena. „Co musíme udělat, aby se mohla znovuzrodit?“

Lauren zavrtěl hlavou. „Svěřila svůj osud do rukou Vyvolených, můj pane. Jen my ji můžeme znovuzrodit. Musím uznat, i když nevím proč, ale její výjevy byly naprosto jasné. Jednomu z nás odevzdá své semeno, neřekla však komu. Neviděli jsme mu do tváře. Bylo však jasné, že semeno předá jen jednomu z nás, to bude její poslední volba. Nikdo jiný ho nemůže dostat. Tento Vyvolený pak musí přinést semeno do zdroje síly samotné země – do Krvavého ohně. Tam je třeba semeno ponořit do ohně. Jakmile se Vyvolený vrátí na místo, kde stál starý strom, semeno vyklíčí a nový strom nahradí ten starý.“

Ander se pomalu rozpomínal na podrobnosti té legendy – nositel semena Ellcrys, rituál u fontány Krvavého ohně, znovuzrození. Ten příběh byl napsán podivným formálním jazykem nejstarších dějin – dějin, jež většina lidí zapoměla nebo o nich ani nikdy neslyšela.

„Fontána Krvavého ohně, kde ji najdeme?“ zeptal se Ander znenadání.

Lauren se zatvářil sklíčeně. „Ukázala nám místo, princí, ale... nepoznali jsme, kde to je. Výjevy nebyly úplně jasné, skoro jako by sama nevěděla, jak to místo popsat.“

Eventin zůstal klidný. „Řekni mi, co ti vyjevila, Laurene. Všechno.“

Lauren přikývl. „Viděli jsme divočinu, hory a všude kolem močál. Nad zemí se tetelila hustá mlha. Uprostřed divočiny stál osamělý vrchol a pod ním labyrint tunelů ukrytý hluboko pod zemí. Někde uvnitř toho bludiště nám ukázala skleněné dveře, jež nebylo možné rozbít. Za těmi dveřmi stál Krvavý oheň“

„Neukázala vám jména? Žádný kousek hádanky, kterého se můžeme chytit?“ zeptal se trpělivě král.

„Jen jediné, můj pane. To slovo však nikdo z nás nezná. U bludiště, v němž se Krvavý oheň nachází, stojí nápis Úkrytiště“

Úkrytiště? Ander se snažil rozpomenout, ale to jméno mu nic neříkalo.

Eventin se podíval na syna a zavrtěl hlavou. Pak pomalu vstal, poodstoupil několik kroků od stolu, kde se náhle zastavil. Otočil se zpět k Laurenovi.

„Nic víc vám neřekla? Žádné další nápovědy, stopy, které by nás mohly dovést k významu toho všeho?“

„Nic víc.“

Král přikývl a podíval se elfovi do očí. „Dobře. Udělal jsi velmi dobře, Laurene, že jsi mi vzkaz okamžitě předal. Mohl bys nyní počkat chvíli venku?“

Když se za mladíkem zavřely dveře, Eventin došel zpět ke stolu a pomalu se posadil. Ander měl pocit, jako by náhle hleděl na starého, zesláblého muže. Manx došel ke svému pánovi a útěšně se na něj zahleděl. Eventin vzdychl a položil ruku psovi na hlavu.

„Žil jsem snad už příliš dlouho?“ zamumlal. „Když Ellcrys umře, jak mohu chránit svůj lid před tím, co přijde? Jsem jejich král a je mou povinností je chránit. Nikdy jsem se tomuto osudu nebránil, ale teď poprvé toužím po tom, aby bylo vše jinak...“

Eventin se nejistě odmlčel a podíval se na Andera. „Inu, musíme udělat, co bude v našich silách. Arion odjel do Sa-

randanonu, budu tedy potřebovat tvou pomoc.“ Ander se nad nechtěnou urážkou zamračil. „Doprovod' Laurena a pečlivě vyslechni všechny Vyvolené. Zjisti, zda se nemůžeme dovědět ještě něco, cokoli. Já si nechám přinést z knihovny staré svazky a projdu je.“

„Myslíš, že by tam něco mohlo být? Nebo možná něco najdeme ve starých mapách,“ zeptal se Ander nejistě.

„Ne. Ty jsi je studoval celkem nedávno, ale já si z nich nepamatuji vůbec nic. Co jiného ale můžeme dělat? Jestli chceme najít ten Krvavý oheň, potřebujeme trochu víc, než co nám sdělil Lauren.“

Král pak přikývl a naznačil Anderovi, že může odejít. Princ vyšel ven z ložnice a spolu s Laurenem se vydali zpět ke stromu, kde na ně čekal zbytek Vyvolených. Tam se pokusí zjistit něco víc o tom tajemném místě jménem Úkrytiště. Celé to snažení mu připadalo zbytečné, ale jeho otec to vystihl přesně. Co jiného mohli dělat?

IV

Den skončil nádhernou přehlídkou rudé a purpurové barvy, jež zaplavila celý západní obzor. Slunce se několik dlouhých, krásných minut houpalo nad hřebenem Hraničního pasu a ozařovalo koruny západního lesa. Na zemi se začaly splétat podivné obrazce z úzkých chladných pruhů noci. Vzduch se ochladil a žár letního odpoledne nahradil slabý vánek, který s lehkým kvílením prolétával korunami tichých obřích stromů. Den pak nahradil soumrak a nebe potemnělo s nástupem noci.

Obyvatelé elfího města Arborlonu se pomalu a vyčerpaně vraceli do svých domovů.

Ander Elesedil stál v Zahradách života a vzhlížel k mohutné Ellerys. Strom vypadal ve večerním světle naprosto obyčejně, a to jen díky stínu, jenž úspěšně skrýval pravdu. Než však slunce zapadlo, stopy poškození byly jasně patrné.

Nemoc se šířila rychle. Kůra na několika menších větvích začínala tlít, velké shluky listů začínaly vadnout, kroutit své špičky a jejich krvavě rudá barva se měnila v černou. Vyvolení ji celý den pečlivě ošetřovali bylinnými mastmi, otrhávali uvadlé listy a marně doufali, že se jim podaří nákazu zkrotit.

Ander v jejich očích však viděl pravdu. Věděli, že Ellcrys nevyhlídí, věděli, že na světě neexistuje nikdo, kdo by její smrt mohl zastavit. Umírala.

Princ se s povzdechnutím otočil a odešel. Sám nevěděl, proč se cestou domů zastavil v Zahradách. Vyvolení se před hodinou vrátili do svých komnat, unavení a zoufalí, tiše však trpěli svůj úděl. On se však přesto vrátil. Možná měl pocit, že zde narazí na odpovědi, které tak nutně potřeboval. Žádné odpovědi samozřejmě nenašel a s ubývajícím světlem nemělo smysl se tu déle zdržovat.

Při odchodu ze Zahrad cítil, jak si ho vojáci Černé hlídky prohlíží. Přestože neviděli poškozenou Ellcrys, tušili, že je něco v nepořádku. Bylo to patrné i z chování Vyvolených. Lidé si brzy začnou šuškat, budou se šířit fámy. Brzy bude třeba říct lidem pravdu.

Prozatím však bylo všude ticho. Světla už začínala pohasínat a mnoho lidí se již ukládalo ke spánku. Ander jim tiše záviděl. Nedělal si naděje, že by ho dnes čekal spánek. Ani král před sebou neměl klidnou noc.

Znovu si povzdychl a přál si, aby pro svého otce mohl něco udělat. Eventin si byl vždy svou vládou tak jistý, v každé situaci se mu podařilo najít východisko, ale nyní, když ho Ander navštívil, aby mu řekl o neúspěšnosti své cesty do Zahrad, zdál se král ztracen ve svých vlastních myšlenkách. Ledaby se snažil skrýt tuto skutečnost před svým synem, bylo však jasné, že zoufale hleděl na konec všeho, co celý život budoval. Nyní stál před úkolem, který byl nad jeho síly. Neřekl ani půl slova a poslal syna zpět, aby pomáhal Vyvoleným, jak jen to bude možné.

Jeho snažení bylo zbytečné. Ander se každého dlouze vypytał, pak je všechny svolal a probádal jejich společnou paměť – hledal jakýkoli střípek informací, které by mohly vést k místu jménem Úkrytiště. Přesto se však nedověděl nic víc, než co zjistil dříve.

Ani důkladné prozkoumání spisů nepřineslo žádné výsledky.

Studoval stovky let staré texty, zkoumal je a přezkoumával. Mnohokrát narazil na zmínku o Krvavém ohni, srdci jejich světa a všech živých bytostí. Nikde však nenarazil na sebemenší zmínku o Úkrytišti.

Ani Ellcrys už neposkytla žádné další informace o jejich cíli. Na Anderovu radu se Vyvolení znovu vrátili k ní. Přístupovali ke stromu jeden po druhém i všichni najednou a prosili, aby jim Ellcrys dala alespoň jednu radu, jedinou náповědu k rozluštění jejich záhadných výjevů. Ona však nepromluvila.

Ander se přiblížil k příbytku Vyvolených a zjistil, že uvnitř nehoří jediné světlo. Zaběhnutá rutina nejspíš přemohla jejich zmatení a oni se jako obvykle vrátili domů krátce po večeři. Princ doufal, že naleznou útěchu alespoň v objetí spánku. Bez naděje a zoufalství často vyčerpávaly víc než tvrdá práce a těch si Vyvolení během dneška prožili až dost.

Když tiše procházel kolem domu a mířil k otci, aby mu podal poslední zprávu o svém bezvýsledném hledání, náhle se z šera od nízkého stromu oddělil temný stín a vykročil směrem k princovi.

„Můj pane?“

„Laurene?“ zeptal se Ander. Když se postava přiblížila, zjistil Ander, že to byl opravdu on. „Proč nespíš?“

„Nemohl jsem usnout. Viděl... Viděl jsem vás cestou do Zahrad a doufal jsem, že se tudy budete vracet. Princovi Andere, směl bych s vámi mluvit?“

„Už spolu mluvíme, Laurene,“ připomněl mu Ander. Jeho pokus o vtip však nijak nezměnil Laurenův zamračený výraz ve tváři. „Vzpomněl sis na něco dalšího?“

„Možná, sice nic nového o Ellcrys, ale je to něco, co byste podle mého názoru měl vědět. Mohl bych vás kousek doprovodit?“

Ander přikývl a dvojice se pomalu vydala směrem k paláci, dál od spících služebníků stromu.

„Mám pocit, že bych měl tuhle záhadu vyřešit já,“ řekl Lauren po chvíli. „Ellcrys ke mně promluvila jako první, možná právě

proto bych měl Úkrytiště najít já, cítím, že to je má povinnost. Vím, že si tím přiděluji až příliš velkou důležitost, ale i přesto tomu věřím. Ať už je to jak chce, nechci přehlédnout žádnou maličkost.“ Pak se podíval na prince. „Rozumíte mi?“

„Nejspíš ano. Myslíš tedy, že nám něco uniklo?“

„Nevím, jen mě něco napadlo a měl jsem pocit, že bych to měl někomu sdělit.“

Ander se zastavil a zahleděl se na mladého elfa.

„Nechtěl jsem králi ani ostatním nic říkat.“ Lauren se zdál být stále nervóznější. „Nevím, kolik toho vědí... A každý o ní odmítá mluvit...“

Lauren se odmlčel, zatímco Ander trpělivě čekal.

„Jde o Amberle. Pane, po svém zvolení si s Ellcrys často povídala. Často a dlouho.“ Elf mluvil pomalu, jako by si každé slovo rozmýšlel. „Nebylo to jako s ostatními, ale nevím, zda si to vůbec uvědomovala. Nikdy jsme o tom vlastně nemluvili...“

Ander se zprudka napřímil. Lauren si jeho reakce všiml a rychle pokračoval: „Možná by s ní Ellcrys znovu promluvila. Mohla by jí všechno lépe vysvětlit a dověděli bychom se něco, co nám dosud odmítala prozradit.“

Chvíli tiše stáli tváří v tvář. Ander pak pomalu zavrtěl hlavou. „Amberle nám nepomůže, Laurene. Je pryč. Dokonce ani její matka neví, kam se ztratila. Ani s celou armádou ji nemůžeme najít včas.“

Zrzavý elf tiše přikývl a z jeho tváře zmizela poslední jiskra naděje. „Byl to jen návrh,“ odpověděl po chvíli, načež se obrátil zpět ke komnatám Vyvolených. „Dobrou noc, princí Andere.“
„Dobrou noc, Laurene. Děkuji, že ses mi svěřil.“

Vyvolený znovu přikývl a vyrazil domů. Jeho bílý plášť lehce šustil a elf se ve chvíli ztratil ve tmě. Ander se za ním ještě chvíli ohlížel s ustaraným výrazem ve tváři. Jeho otec chtěl vědět o čemkoli, co by jim mohlo pomoci v této krizi a v hledání Úkrytiště. Najít Amberle však bylo naprosto nemožné. Vítr

ji mohl zavát kamkoli. Nyní se o ní nemohl před Eventinem zmínit ani jediným slovem. Byla jeho oblíbenou vnučkou. Když se stala Vyvolenou, naplnilo to jejího dědečka pocitem pýchy a radosti. Její zrada pak byla pro krále horší ranou než smrt jejího otce Ainea.

Princ zavrtěl hlavou a vyrazil k paláci.

Gael stále držel stráž před komnatou svého pána s výrazem obav a vyčerpání ve tváři. Bezpochyby už pochopil, jaké krizi nyní král čelí, ale o jeho schopnosti udržet tajemství nebylo pochyb. Nyní se opřel rukama o židli, aby vstal, ale Ander ho mávnutím ruky zadržel. Sluha se znovu sesunul do svého křesla. „Král vás očekává,“ řekl, „sedí ve své pracovně a odmítá si odpočinout. Prosím vás, pane, musí alespoň chvíli odpočívat. Možná byste ho dokázal přesvědčit...“

„Udělám, co bude v mých silách,“ slíbil mu Ander.

Eventin Elesedil vzhlédl od svých knih, když zaslechl příchod syna. Chvíli si prohlížel výraz selhání v Anderově tváři, načež se opřel v křesle a promnul si unavené oči. Potom vstal, protáhl se a pomalu došel k oknu, hledě skrz závěsy na venkovní temnotu. Na stole ležela halda knih a prakticky netknutý podnos s večeří. Voskovice se roztékaly na kovových svícnech a pomalu dohořivaly. Malá pracovna byla tichá a pochmurná, na dubových knihovnách a tapisériích tančily stíny. Všude ležely knihy, Gael je musel celý den vynášet ven ze sklepení.

Král se po chvíli ohlédl na syna. „Nic?“ Ander tiše zavrtěl hlavou. Eventin svažtil čelo. „Ani já jsem nic nenašel,“ odpověděl a ukázal na knihu na stole. „Tohle je naše poslední naděje. Jediná zmínka o Krvavém ohni a semeni Ellcryš stojí právě tam. Jen se podívej.“

Kniha patřila mezi více než stovku dějepisných svazků, jež psali písaři elfích králů. Všechny byly staré a ohmatané, vázané v kůži a pobité mosazí, jen ochranné obaly je uchránily před neúprosným zubem času. Tyto knihy přežily Velké války

i zahubení staré rasy lidí. Dokonce ani Války ras je nezničily. Přežily své autory a celá staletí po jejich smrti. Na tisících stranách byly zapsány kompletní dějiny národa elfů sepisované v průběhu staletí.

Ander projel pohledem otevřenou knihu. Inkoust byl sice zahnědlý stářím a písmo bylo pradávné, text se mu však rychle podařilo rozluštit.

„Pak budiž semeno stromu předáno ‚Vyvolenému nositeli‘. To semeno nechť nese do síně Krvavého ohně, kde jej obklopí plamen a bude připraveno vrátit se do země. Pak se strom znovu zrodí a velká Hráz bude trvat navěky. Tak pravil starý čaroděj elfů v poslední chvíli svého života a chtěl, aby jeho lidé neztratili toto důležité poznání.“

Když Ander znovu vzhlédl od knihy, Eventin pokývl hlavou. „Pročetl jsem každou z těchto knih a srovnal jsem všechny pasáže, které by nám mohly pomoci. Existují další zmínky o rituálu, ale v žádné nenajdeme více než zde.“

Pak přešel zpět ke stolu a chvíli nepřítomně listoval pozlacenými listy svazku. „Tohle je nejstarší svazek. Obsahuje mnohé, co bychom mohli považovat za pouhé mýty. Příběh o pradávné válce dobra a zla, jména hrdinů, vše, co bylo před Hrází, o Úkrytišti a Krvavém ohni však ani zmínky. Navíc nikde nestojí, jaké kouzlo dalo život Ellcrys.“

Ander si pomyslel, že poslední chyba rozhodně nebyla ničím neobvyklým. Jeho předkové si zřídka kdy zapisovali tajemství své magie. Tak důležité věci se šířily pouze ústním podáním, aby se nemohly dostat do rukou nepřátel. Některá kouzla byla prý tak mocná, že se jejich užití omezovalo na jediné místo a čas. Právě takové kouzlo mohlo stvořit Ellcrys.

Král se znovu posadil do křesla, chvíli ještě hleděl do stránek knihy a pak ji beze slova zavřel.

„Musíme se spolehnout na to málo, co nám prozradila Ellcrys,“ pronesl tiše. „Podle jejích náznaků musíme určit

místa, kde by se mohlo Úkrytiště nacházet, a všechna je prohledat.“

Ander beze slova přikývl. Vše se zdálo beznadějně. Měli jen drobnou šanci, že se jim podaří najít Úkrytiště včas, v čemž jim měl sloužit jen nepříliš detailní popis.

„Kéž by tu byl Arion,“ zamumlal náhle Anderův otec.

Princ mlčel. V duchu chápal, proč král touží právě nyní po přítomnosti svého syna. Arion měl přesně ty schopnosti potřebné pro hledání Úkrytiště. Jeho přítomnost by navíc mohla přinést jejich otci trochu tolik potřebného klidu. Nyní nebyl čas na zbytečné žárlení.

„Myslím, že by ses měl vyspat, otče,“ navrhl Ander po chvíli ticha. „Potřebuješ nabrat síly, čekají nás těžké dny.“

Král znovu vstal a sfoukl svíčky na stole. „Budiž, Andere,“ řekl nakonec a s námahou se na svého syna usmál. „Pošli za mnou Gaela, až půjdeš. I ty jsi měl dlouhý den, jdi domů a prospí se, abys nabral co nejvíce sil.“

Ander se vrátil do svého malého domku a k velkému překvapení rychle usnul. Zatímco se jeho mysl točila zbytečně v kruhu, přemohla ho čirá únava. Ve spánku ho děsila noční můra nepopsatelných rozměrů, až se samou hrůzou probudil a zjistil, že je celý zpocený strachy. Během vteřiny však znovu usnul a spal až do rána klidně. Jeho sen odešel stejně rychle, jako se objevil.

Prince probudilo teprve svítání, vyklouzl tedy z postele a rychle se oblékl. Znovuzrozený pocit odhodlání mu dodával energii, zatímco snídal a připravoval se vyrazit. Někde venku na něj čekala odpověď, stopa, jež je dovede k Úkrytišti. Možná mu ji dá Ellcrys, možná ji drží v ruce Vyvolení, jedno však bylo jasné: Ta odpověď musí existovat.

Když vykročil z domu a vydal se po šterkem vysypané cestě směrem k Zahradám života, viděl, jak paprsky světla prosvěcují koruny stromů, přinášejíce nový den. Chtěl mluvit s Vy-

volenými. Jejich den již dávno začal, museli se starat o strom a Ander doufal, že při hovoru s nimi objeví něco nového. Každý z nich o celé situaci bezpochyby přemýšlel, obracel si ji v hlavě, existovala tedy možnost, že si někdo z nich vzpomněl na něco nového nebo že jim Ellcrys prozradila něco dalšího.

Cestou se zastavil i u komnat otce, kde již Gael držel jako každý den hlídku. Mladý elf při jeho příchodu jen přiložil prst ke rtům, aby naznačil, že král spí a nikdo ho nemá rušit. Ander přikývl a odešel. Byl rád, že si otec může odpočinout.

Ranní rosa se stále leskla na trávníku v paláci a princ kráčel znovu směrem k branám. U Zahrad se nedočkavě rozhlédl kolem sebe a s překvapením si povšiml, že po Wentovi, starém zahradníkovi, není nikde ani stopy. Co víc, jeho nástroje byly rozházené u okraje barevného záhonu a celé od čerstvé hlíny. Went svou práci vždy dokončoval. Pokud měl opravdu takové potíže s bolestmi zad, měl by se o tom s někým poradit. Princ si udělal v duchu poznámku, že si musí s Wentem promluvit. Teď měl na práci důležitější věci. Ještě jednou se zběžně rozhlédl po záhonech a znovu vyrazil směrem k Zahradám.

O pár minut později už procházel kolem zarostlé hradby Zahrad života a mířil po staré pěšině směrem k jejich bráně. Z vrchu Carolanu, vysoké skalní stěny tyčící se nad východním břehem Rilsongu, již vyzdvihoval Arborlon vysoko nad okolní krajinu, viděl Ander skoro celou Západní zemi. Na východ a na sever od něj se korunami stromů prodíraly věže elfího města, na jihu se pak rozléhaly vzdálené zamlžené vrcholky Kamenného výběžku a Pykonu spojené modrobílou stuhou tam, kde se Mermidon proplétal mezi horami a proudil na východ do Truborohu. Západně od Carolanu, za hbitým proudem Rilsongu pak leželo údolí Sarandanon, obilnice elfího národa. Tak vypadal domov elfů, pomyslel si hrdě Ander, ale bylo na Vyvolených, jeho otci a na něm, aby našli způsob, jak jej zachránit.

Ve chvílce stál u Ellcrys. Po Vyvolených však nebylo ani stopy.

Ander se nevěřičně rozhlédl. Zdálo se nemožné, aby všichni Vyvolení zaspali naráz, přestože jim rutinu tak narušilo děsivé zjevení včerejšího rána. Vyvolení za celé stovky let nezmeškali pozdrav stromu za prvního dotyku slunce.

Ander tedy odešel ze Zahrad a vyběhl směrem k příbytku Vyvolených. V jejich zahradě stálo několik vysokých jehličnanů, podél kamenných a dlážděných cest rostly shluky pestrobarevných květin a na zadní straně domu leželo několik zeleninových záhonů, v jejichž černé zemi se probouzely úhledné řady zelených klíčků. Celou zahradu obíhala nízká kamenná zídka a na každé straně ji přerušovala jedna bílá plaňková branka.

V domě byla tma a naprosté ticho.

Ander zpomalil. Touto dobou už museli být vzhůru! Přesto však nic nenasvědčovalo tomu, že by byli Vyvolení uvnitř. Prince zamrazilo v zádech. Znovu opatrně vykročil vpřed, nahlížeje otevřenými dveřmi do tmy uvnitř, dokud nestanul na prahu dveří.

„Laurene?“ Princ jen lehce zašeptal elfovo jméno.

Nikdo se neozval. Ander tedy vstoupil do temné místnosti. Koutkem oka zahlédl nepatrný pohyb kdesi mezi stromy venku. Náhle se ho zmocnil pocit neklidu a princ ucítil nebezpečí. Co to mohlo být?

Až opožděně si vzpomněl, že si zbraně nechal doma. Na okamžik stál naprosto nehybně a čekal, co bude dál. Nic se však nestalo, zdálo se, že je naprosto sám. Ander tedy odhodlaně vstoupil do domu.

„Laurene...?“

Pak se jeho oči přizpůsobily tmě a Ander hrůzou oněměl.

Po celé místnosti ležela těla rozházená jako staré pytle, roztrhaná na padrt', rozlámaná, jen mrtvé kusy masa. Lauren, Jase všichni Vyvolení byli mrtví. Vypadali jako rozcupovaní

divou zvěří. Princ pocítil beznaděj. Teď už nebyl na světě nikdo, kdo by donesl semeno Ellcrys do Úkrytiště a ponořil ho do Krvavého ohně! S Vyvolenými zemřel i strom a s ním zemřela veškerá naděje na záchranu elfího národa. Ander by nejradši utekl, ale hrůza mu nedovolila se pohnout. Jen tam stál plný odporu a zhnusení. Hlavou mu prolétlo jediné slovo: Démoni!

Po chvíli, když se konečně dokázal vypořádat ven, se mu venku udělalo špatně. Opřel se o stěnu domku a snažil se ze všech sil, aby se netřásl. Když se konečně dal dohromady, okamžitě běžel vyvolat poplach Černé hlídce, načež utíkal dál do města. Jeho otec musel vědět, co se stalo, a bylo by nejlépe, kdyby se tuto strašnou zprávu dověděl přímo od svého syna.

Bylo nad slunce jasné, co přesně se Vyvoleným stalo. Jak Ellcrys umírala, pouto Hráze začalo slábnout. Silnější démoni pronikali zpět do jejich světa. Jen démon by dokázal udělat něco tak strašného. Jedinou ranou se démonům podařilo osvobodit se navěky. Zabili všechny, kdo by mohli znovuzrodit Ellcrys a Hráz, za níž byli doposud uvězněni.

Ander běžel zpět branou vedoucí k zahradám paláce a po kamenité cestičce kolem záhonů, o které se staral starý Went. Zahradník u nich zrovna seděl a vytrhával plevel. Když kolem něj princ proběhl, na okamžik zvedl svou starou, větrem ošlehanou tvář. Ander si ho ani nevšiml, nic mu neřekl, jen běžel dál.

Stařec se spokojeným výrazem sklopil zrak. Byl to Podměnivec, jenž se znovu začal probírat černou hlínou, pečlivě vytrháváje plevel mezi květinami.

V

Až do večera zůstal Ander v obydlí Vyvolených a dohlížel na vynášení mrtvých těl šesti mladíků. Jejich osobní věci nechal také odnést, aby mohly být vráceny rodinám zavražděných. Teď stál sám před prázdným zamčeným domem a rozhlížel se do šera kolem sebe. Na několik krátkých chvil pak byl sám se svými myšlenkami.

Nechtěl se však jimi zabývat. Mezi předměty Vyvolených byly i spisy jejich řádu, jež Ander na rozkaz svého otce stránku po stránce prošel, aby zjistil, zda v nich nenajde sebemenší stopu vedoucí k odhalení Úkrytiště, kterou možná přehlédli. Nenašel však nic a spisy skončily ve sklepení pod královským sídlem. Zavrtěl hlavou. Jaký to celé mělo smysl, pomyslel si. Mělo vůbec smysl dál hledat Úkrytiště? Proč by měli hledat Krvavý oheň, když neexistoval nikdo, kdo by tam přinesl semeno Ellcrys? Přesto však byl rád za jakékoli rozptýlení. Kdyby neměl co dělat, stále by se musel vracet v myšlenkách k tomu strašnému pohledu na Laurena a ostatní, když je našel.

Princ odešel od prázdného domu, prošel malou brankou a vydal se směrem k Zahradám života. Na celém Carolanu se

tmou prožezával svit loučí. Všude stáli vojáci. Černá hlídka obklíčila Zahrady života a Královská garda, jednotka elfích lovců pod přímým velením krále, střežila všechny ulice ve městě. Elfové měli pochopitelně potom, co se stalo Vyvoleným, strach. Když se celá novina rozkřikla, Eventin rychle uklidnil svůj lid, že se postará o to, aby je stejný osud nepotkal. V duchu však tušil, že jim žádné bezprostřední nebezpečí nehrozí. Nestvůra, jež zabila Vyvolené, měla přesně stanovený cíl. Nic jiného by nedávalo smysl. Přesto však nebylo na škodu učinit určitá opatření. Stráže v ulicích nejen dohlížely na bezpečí města, ale také trochu uklidňovaly lid.

Nic horšího se však prozatím stát nemohlo. Strom umíral a bez Vyvolených se nemohl znovuzrodit. Jakmile Ellcrys zemře, Hráz ztratí svou moc a na světě se znovu objeví zlé síly toužící po krvi každého živého elfa. Jaký zázrak elfí magie jim pomůže, až Ellcrys zemře?

Ander se na chvíli zastavil u hradby Zahrad. Zhluboka se nadechl, aby v sobě utlumil pocit beznaděje, který se v něm rozrůstal celý den, kousek po kousku, jako nějaká zhoubná nemoc. Co mohli dělat? I kdyby stále měli Vyvolené, nevěděli, kde se nachází Krvavý oheň. Od začátku svého hledání měli málo času. A nyní, když byli všichni Vyvolení mrtví...

Amberle.

Myslí mu tiše znělo její jméno. Když naposledy mluvil s Laurenem, zmínil mladý elf právě ji. Říkal, že by možná mohla pomoci. Tehdy se mu ten nápad zdál jako hloupost. Teď bylo cokoli lepší než to, co měli teď. Ander usilovně přemýšlel. Jak by mohl přesvědčit otce, že jim Amberle dokáže pomoci? Jak by přiměl svého otce, aby o Amberle vůbec mluvil? Znovu si vzpomněl na zklamání a znechucení starého krále v den, kdy Amberle zradila řád a utekla. Ráno, když přinesl králi zprávy o smrti Vyvolených, viděl v očích svého otce čiré zoufalství. Opravdu by se vyplatilo

mluvit o jeho vnučce-zrádkyni? Rozhodnutí bylo jasné. Král zoufale toužil po jakékoli radě a pomoci. Arion odjel do Sarandanonu, a bylo tedy jasné, že je na Anderovi, aby otcí poradil. A jak jinak mu mohl pomoci, než aby vyrazil hledat Amberle?

„Princi Andere?“

Hlas vyšel znenadání z naprosté prázdné tmy a Ander vyděšeně uskočil. Mezi jedlemi rostoucími podél stěny Zahrad se náhle objevil stín ještě temnější než sama noc. Anderovi se na chvíli zatajil dech a zůstal nerozhodně stát. Jakmile se však odhodlal a natáhl ruku po krátkém meči, který mu visel u pasu, stín se během okamžiku přesunul přímo k němu a železným stiskem uchopil jeho ruku.

„Jen klid, Andere Elessedile.“ Hlas zněl jemně, ale mocně. „Nemíním ti ublížit.“

Ander si nyní mohl tu temnou postavu blíže prohlédnout. Byl to člověk, obrovský člověk, odhadem musel měřit dobré dva metry. Štíhlá šlachovitá postava byla zahalena do černého hábitu a pod kápi jeho pláště nebylo vidět nic než dvě oči, jež se leskly jako oči nějaké šelmy.

„Co jsi zač?“ zeptal se konečně princ.

Obr pustil Anderovu paži a sundal si kápi. Objevila se stará vrásčitá tvář ohraničená nakrátko sestřiženým černým plnovousem, pod níž se skrývala široká ústa bez sebemenší známky úsměvu a černé vlasy splývající až po ramena. Kočičí oči byly temné a hleděly zpod zachmuřeného hustého obočí. Dlouhý plochý nos dominoval celému obličejí. Cizinec se pronikavě díval na Andera a princ se od jeho pohledu nedokázal odtrhnout.

„Tvůj otec mě zná,“ zašeptal muž v černém. „Říkají mi Allanon.“

Ander se naježil a nevěřicně zakoktal. „A... Allanon?“ zavrtěl hlavou. „Ale Allanon je mrtvý!“

V hlase cizince se objevil náznak sarkasmu a oči se znovu zaleskly. „Vypadám jako mrtvý, elfí princ?“

„Ne... Ne, to ne...“ Ander znejistěl. „Vždyť to je více než padesát let...“

Pak se odmlčel a znovu si vzpomněl na vyprávění svého otce: hledání Shannarova meče, Eventinovo osvobození ze spárů nepřátelské armády, bitva o Tyrsis, zabití Pána černokněžníků rukou malého půlelfa, Sheae Ohmsforda. Allanon je po celou dobu doprovázel a poskytoval obléhaným národům Čtyřzemí své vědomosti a sílu. Když bylo po všem a Pán černokněžníků zemřel, Allanon beze stopy zmizel. Shea Ohmsford ho prý viděl jako poslední. Dlouho poté se Allanon podle některých lidí objevil tam, či jinde ve Čtyřzemí, k elfům do Západní země se však nevrátil. Nikdo nečekal, že ho znovu uvidí. Eventin ale často říkal, že v případě druida bylo třeba očekávat neočekávané. Allanon byl cestovatel, dějepisec, filozof, mystik, ochránce ras a poslední člen řádu druidů, mudrců nového světa.

Ale je toto skutečně Allanon? Pomyslel si Ander.

Obr znovu přistoupil o krok blíž. „Podívej se mi do očí, elfí princ,“ poručil, „a uvidíš, že mluvím pravdu.“

Ander zíral do temné tváře, hluboko do těch lesklých temných očí, a náhle si byl naprosto jistý. Náhle nebylo pochyb, že muž před ním je skutečně Allanon.

„Chci, abys mě zavedl za svým otcem.“ Allanon mluvil tiše a obezřetně. „Musíme však jít cestou, na které nás nikdo nevidí. Nechci, aby se o mém příchodu vědělo. Rychle, než se vrátí stráž.“

Ander nic nenamítal. Proklouzl kolem Zahrad života a spěchal směrem k městu. Druid ho následoval jako stín.

Za pár minut už stáli ve shluku jehličnanů na okraji palácových zahrad, kde stála malá zamčená branka. Ander vytáhl z kapsy kroužek s klíči, jeden vybral a otočil jím v zámku. Ozvalo se ostré cvaknutí a dvojice byla uvnitř.

Obyčejně by zahradu hlídala jen dvojice strážných u brány, avšak krátce poté, co Ander našel zavražděné Vyvolené, objevily stráže tělo starého Wenta. Kdosi zahradníkovi zlomil vaz a mrtvolu ukryl pod keř. Způsob, jakým zemřel, se lišil od ostatních vražd, a proto nebyl důvod si myslet, že mezi jeho smrtí a smrtí Vyvolených byla jakákoli spojitost. Přesto však byl tento útok příliš blízko králi. Královská garda tedy posílila stráže na území královského paláce. Dardan a Rhoe, Eventinovi osobní strážci, stáli přímo před vchodem do králových komnat.

Ander nevěřil, že by se někomu podařilo dojít nepozorovaně od hradeb paláce až k samotnému domu. S druidem se jim to však podařilo. Allanon ve tmě vypadal jako pouhý stín, krácel naprosto neslyšně a držel si Andera blízko po boku. Po chvílce dorazili až k velkým oknům do královny pracovny. Tam se na chvíli zastavili a druid naslouchal dění za závěsem. Pak uchoopil kovovou petlici do rukou a otočil jí. Okno se tiše otevřelo a druid s Anderem vstoupili.

Eventin Elesedil vstal od psacího stolu a nevěřičně se díval nejprve na svého syna a pak na člověka, který stál po jeho boku. „Allanone!“ zašeptal s údivem.

Druid za sebou znovu zavřel okno, zatáhl opatrně závěsy a otočil se do světla.

„Po tolika letech,“ zavrtěl Eventin udiveně hlavou a odstoupil od stolu. Pak jasně zahlédl tvář obra a jeho údiv se proměnil v čiré překvapení. „Allanone, vy jste se vůbec nezměnil! Nezmětl jste ani o den! Jak je to...?“

„Nezměnil jsem se,“ přerušil ho rázně druid. „Víc se tím nemusíme zabývat, králi elfů.“

Eventin tiše přikývl, stále zmaten z dějepiscova nenadálého příchodu. Pomalu přistoupil zpět ke stolu a oba muži se posadili naproti sobě. Ander stál a nevěděl, zda má zůstat, nebo jít.

„Posaď se, elfí princí.“ Allanon ukázal na třetí židli u stolu.

Ander se rychle posadil a netrpělivě vyčkával, o čem bude

řeč. Byl rád, že může být součástí rozhovoru.

„Víte, co se stalo?“ začal král.

Druid přikývl. „Proto jsem tady. Cítil jsem, že Hráz slábně. Něco z druhé strany proniklo do našeho světa, něco velmi mocného. A právě příchod toho stvoření mě...“

Na chodbě před pracovnou se ozval tlumený zvuk kroků a druid okamžitě vyskočil. Pak se trochu uklidnil a otočil se na krále.

„Nikdo nesmí vědět, že tu jsem.“

Eventin neměl důvod nesouhlasit, jen rychle přikývl, vstal ze svého křesla a několika ráznými kroky došel ke dveřím. Když je otevřel, ozvalo se u jeho nohou několik tichých plácnutí. Manx seděl přede dveřmi a zvědavě si prohlížel svého pána. Eventin vykročil na chodbu a spatřil Gaela nesoucího podnos s čajem. Král se usmál a vzal tác do rukou.

„Děkuji Gaeli, ale teď jdi domů a odpočiň si,“ poručil. Když se Gael nadechl, aby mohl svému pánovi odporovat, zavrtěl Eventin hlavou. „Žádné odmlouvání. Ráno nás čeká hodně práce. Jdi domů, nic se mi nestane. Řekni Dardanovi a Rhoeovi, ať hlídají, dokud nepůjdu spát – nechci být vyrušován.“

Pak se otočil a rázně za sebou zavřel dveře. Manx mezitím proklouzl do studovny, zvědavě očichal cizince u stolu a zdánlivě spokojen si našel své místo u krbu, kde s čumákem na tlapách spokojeně podřimoval. Eventin se znovu posadil.

„Myslíte, že to samé stvoření zabilo Vyvolené?“ navázal král znovu hovor.

Druid pokýval hlavou. „Myslím, že ano. Cítil jsem, že Vyvoleným hrozí nebezpečí, a přišel jsem, jak rychle to jen šlo. Zdá se, že jsem přesto nepřišel včas, abych jim mohl pomoci.“

Eventin se smutně pousmál. „Obávám se, že vina je na mé straně. Nenapadlo mě chránit je i poté, co jsem se doslechl o postupném pádu Hráze, ale možná to na naši situaci nemá takový vliv. I kdyby teď byli naživu, nejsem si jistý, zda by se

jim bylo podařilo Ellcrys zachránit. Nepodařilo se nám rozeznat nic z toho, co jim Ellcrys ukázala. Dokonce ani to jméno – Úkrytiště. Neříká vám něco?“

Druid zavrtěl hlavou.

„Nevíme ani, kde bychom měli Krvavý oheň hledat. Spisy mých předchůdců i záznamy Vyvolených mlčí,“ pokračoval král. „Mám před sebou neřešitelný problém. Ellcrys umírá a k její záchraně je třeba, aby jeden z Vyvolených, který jí tento rok slouží, vzal její semeno a odnesl ho do Krvavého ohně, ponořil jej do něj a pak zasadil, aby se Ellcrys mohla znovuzrodit.“

„Já ten příběh znám,“ odvětil druid.

Král zrudl a jeho hněv a zoufalství proniklo skrz pečlivě nasazenou masku klidu.

„Tak o tom přemýšlejte. Nevíme, kde se Krvavý oheň nachází, o Úkrytišti nemáme sebemenší zmínku, a navíc někdo zabil Vyvolené. Na světě není nikdo, kdo by převzal semeno Ellcrys. Je jasné, jak to celé skončí – Ellcrys zemře, démoni zpoza Hráze se dostanou zpět do našeho světa a elfy nejspíš spolu s ostatními národy Čtyřzemí čeká válka, která nás možná všechny zničí!“

Pak se Eventin předklonil a pokračoval. „Jsem králem elfů, nic víc. Vy jste druid, čaroděj. Pokud nám můžete nabídnout pomoc, prosím. Já jsem v koncích.“

Druid naklonil hlavu na stranu, jako by nad celou situací přemýšlel.

„Než jsem přišel za tebou, Eventine, šel jsem do Zahrad života a promluvil jsem s Ellcrys.“

Král nevěřičně zíral. „Vy jste mluvil...?“

„Možná by bylo přesnější říct, že ona mluvila se mnou,“ přerušil ho druid. „Kdyby nechtěla, k žádnému hovoru by pochopitelně nedošlo.“

„Ellcrys ale hovoří jen s Vyvolenými,“ namítl Ander, ale když zahlédl nevrlý výraz otce, rychle se odmlčel.

„Můj syn má pravdu, Allanone,“ obrátil se Eventin zpět

k druidovi. „Ellcrys mluví jen zřídka kdy, a když, tak pouze s Vyvolenými.“

„Mluví jen s těmi, kdo jí slouží,“ opravil ho Allanon. „Z elfů to jsou jen Vyvolení. Druidi však také patří mezi služebníky Ellcrys, přestože jí slouží trochu jinak. Já se jednoduše nabídl a ona se mnou začala komunikovat. Z toho, co mi řekla, jsem pochopil, že se mýlíš nejméně v jednom ohledu.“

Eventin čekal, že druid upřesní své tajemné prohlášení, ale nestalo se tak. Jen seděl a tázavě si elfa prohlížel.

„Budiž, chcete-li otázku, já ji položím.“ Král se snažil zůstat klidný. „V čem jsem se zmýlil?“

„Než ti to prozradím,“ řekl Allanon a přisunul se blíž ke králi, „musím něco vysvětlit. Přišel jsem pomoci, jak jen to bude možné, neboť zlo, uvězněné za Hrází, ohrožuje život všech čtyř zemí. Za svou pomoc nic nežádám, mám jen jednu podmínku. Budu vždy jednat podle svého uvážení, a to i přes tvůj nesouhlas, Eventine Elessedile. I když budeš s mým postupem nesouhlasit, i tehdy. Souhlasíš?“

Král chvíli váhal a modrýma očima pečlivě zkoumal temnou tvář druhého muže, jako by se v ní skrývalo nějaké tajemství. Když nakonec zjistil, že ve tváři pravdu nenajde, přikývl.

„Souhlasím. Dělejte, jak uznáte za vhodné.“

Druid se opřel, pečlivě skrývaje jakékoli emoce.

„Dobře. Tak tedy zaprvé, myslím, že mohu pomoci s odhalením Úkrytiště. Místo, jež mi Ellcrys vyjevila, jsem nepoznal, to už jsem říkal. Nepoznal jsem ho, protože Ellcrys ukázala své vzpomínky z doby, kdy se zrodila. Velké války změnilly povrch starého světa skoro k nepoznání, nemůžeme se tedy na její popis spolehnout. Přesto nám však dala jméno, Úkrytiště. Říkal jsi, že ve spisech starých králů ani v poznámkách Vyvolených není o Úkrytišti ani zmínka. Máme však ještě jeden zdroj. Pevnost druidů Paranor skrývá spisy zcela věnované vědám a mystice starého světa. V těch knihách by mohla

existovat zmínka o stvoření Ellcrys i o umístění Krvavého ohně. Ta šance je veliká, protože většina informací obsažených v těchto spisech pochází přímo z doby první Rady druidů. Druidi tehdy sesbírali a sepsali ústně předávané dějiny od zničení starého světa. Hlavou Rady druidů byl navíc Galafil, a Galafil, jak víme, byl elf. Bezpochyby trval na tom, aby se do spisů dostala alespoň zmínka o stvoření Ellcrys a o místě, kde se skrývá Krvavý oheň.“

Allanon se na chvíli odmlčel. „Jakmile se rozloučíme, vyrazím do Paranoru. Spisy druidů jsou přísně střeženým tajemstvím, musím tedy jít sám. Věřím však, že v knihách odhalím něco málo o Úkryšti. Z toho, co zjistím, bychom mohli vyvodit, kde hledat Krvavý oheň.“

Pak semkl prsty a s rukama na stole se zadíval upřeně na krále.

„Teď k Vyvoleným. Říkal jsi, Eventine, že jsou všichni mrtví. To není pravda.“

Na chvíli bylo v místnosti mrtvolné ticho. „Amberle!“ pomyslel si Ander užasle. Má na mysli Amberle!

„Všech šest jich zemřelo...!“ začal Eventin, ale náhle se zarazil.

„Na začátku roku bylo zvoleno sedm Vyvolených,“ pronesl druid tiše.

„Sedm.“

Král strnul. Chytil se stolu a ruce mu tlakem zbělaly. V jeho očích se zrcadlil hněv a nedůvěra.

„Amberle.“ Král to jméno vyřkl jako kletbu.

Druid přikývl. „Je jednou z Vyvolených.“

Král vyskočil ze židle a rozkřičel se. „Ne! To tedy ne, druide!“

Za dveřmi se okamžitě ozval mocný dupot a kdosi zabušil na dveře pracovny. Ander si uvědomil, co jeho otec právě udělal. Tím výkřikem přivolal Dardana a Rhoea. Princ tedy rychle došel ke dveřím a otevřel je. K svému překvapení za dveřmi

objevil nejen hlídače, ale i Gaela. Všichni se snažili nahlédnout do místnosti, ale elfí princ jim zakrýval výhled. Král byl ve vteřině po jeho boku.

„Řekl jsem ti, abys šel domů, Gaeli,“ napomenul Eventin mladého elfa. „Jdi domů. Hned.“

Gael se mechanicky uklonil a z jeho tváře bylo jasné, jak moc mu králova slova ublížila. Otočil se a beze slova odkráčel chodbou pryč. Král pak kývl na oba elfí lovce, aby je ujistil, že je vše v pořádku a že se mohou vrátit na svá místa.

Král chvíli čekal v otevřeném vchodu, pak znovu zavřel dveře. Jeho pronikavě modré oči probodly Allanona pohledem.

„Jak jste se dověděl o Amberle?“

„Když se mnou Ellcrys mluvila, řekla mi o sedmi, kteří byli vyvoleni do jejích služeb. Jednou z nich je mladá dívka jménem Amberle z rodu Elessedilů.“

Druid se odmlčel a bedlivě si prohlédl tvář elfího krále. Viděl v ní čirou zatrpkllost. Eventin byl bledý jako stěna.

„Je nezvyklé, aby se do řádu Vyvolených dostala dívka,“ pokračoval s klidem Allanon. „Byla jich pouze hrstka, a myslím, že za posledních pět set let vůbec žádná.“

Král zavrtěl rozhořčeně hlavou. „Její zvolení byla nevídaná čest, Amberle si ale svého štěstí nevážila. Zavrhla je, pošlapala dobré jméno svého lidu i svého rodu. Nepatří mezi Vyvolené, nepatří do této země, z vlastní vůle žije život vyhnance!“

Allanon se postavil a hrozivě se zamračil.

„Je to tvá vnučka a ty tu mluvíš jako pomatený šílenec.“

Když král zaslechl tu urážku, bezděčně zaťal ruce v pěsti, ale neodpověděl. Druid k němu přistoupil o krok blíže.

„Dobře mě poslouvej. Amberle je jednou z Vyvolených. Je pravda, že nesloužila Ellcrys jako ostatní. Je pravda, že se vzdala svého postavení v řádu Vyvolených. Je pravda, že z důvodů, jež zná jen ona, opustila Arborlon, Západní zemi, svůj domov, zneuctila svou rodinu a obzvláště tebe. Je pravda,

že si zvolila vyhnanství. A věřím, že se sama za Vyvolenou nepovažuje.

Přesto ji však této funkce nezabaví nikdo jiný než Ellcrys. Ty ani tvůj lid v této otázce nemáte slovo, dokonce ani ona ne. Dokud Ellcrys neřekne jinak, zůstává Amberle Vyvolenou a služebnicí stromu. Jako Vyvolená pak může převzít její semeno a najít Krvavý oheň. Strom se může znovuzrodit.“

Allanon se na chvíli odmlčel. „Král nemůže pochopit všechno, Eventine Ellesedile, koruna pochopení nepřináší. Některé věci musí zkrátka přijmout.“

Eventin se tiše díval na druida. Jeho hněv nahradil výraz údivu a zklamání.

„Kdysi jsme si byli tak blízcí,“ řekl nakonec. „Když zemřel Aine, její otec a můj syn, stal jsem se jí otcem. Byla ještě malé dítě, neznala svého otce ani šest let. Vždy večer jsme si hrávali...“ pak se na chvíli odmlčel, neschopen mluvit dál. Nadechl se, aby se trochu uklidnil. „V Amberle se ukrývalo něco, co jsem u nikoho jiného od té doby neviděl. Byla hodná, nevinná, milující. Jsem sice jen starý muž a její dědeček, ale tato slova neříkám jen tak. Já Amberle znal.“

Allanon mlčel. Král došel zpět k židli a znovu se posadil.

„Ve spisech nemáme jedinou zmínku o další dívce v řádu Vyvolených. Od dob Jerla Shannary jsme neměli jedinou. Byla to pocta, za níž by jiná dala cokoli.“ Pak zavrtěl udiveně hlavou. „A přesto se Amberle té pocty vzdala. Svůj odchod nikdy neobjasnila ani mně, ani matce, neřekla nic. Jen odešla.“

Král se odmlčel s pohledem bezmoci v očích. Allanon se posadil a svým temným pohledem se zadíval na Eventina.

„Musíme ji najít a přivést. Je poslední nadějí celého elfího národa.“

„Otče,“ řekl Ander dřív, než se stihl rozmyslet. Impulzivně poklekl vedle starce. „Otče, večer před vraždou Vyvolených jsem mluvil s Laurenem. Ten říkal, že strom si často povídal

s Amberle, velmi často spolu hovořili. To se ještě nikdy nestalo. Možná je Amberle opravdu naší jedinou nadějí.“

Král se na něj bezvýrazně podíval, jako by jeho slova neznamenala vůbec nic. Pak položil dlaně na desku starého psacího stolu a nepatrně kývl hlavou.

„Ta naděje se mi zdá až příliš malá, Andere. Náš lid ji možná přijme, protože ji potřebuje, já bych s tím však nepočítal. Její zrada se může ukázat neodpuštělnou v očích našeho národa. Ellcrys ji možná také přijme a předá jí své semeno, ale na tuto otázku odpověď nemám a mé vlastní názory zde nehrají žádnou roli.“

Pak se obrátil k Allanonovi. „Amberle sama bude proti nám, druide. Když opustila zemi, opustila ji navěky. Byla pevně přesvědčená o tom, že to tak musí být, někdo ji v tom utvrdil. Neznáte ji tak dobře jako já. Ona se nevrátí.“

Allanon se nezdál být překvapen. „To nevíme, dokud se jí nezeptáme. Za pokus to stojí.“

„Já ale nevím, kde by mohla být,“ odpověděl král zatrpkle. „Mám pocit, že to ví jen ona.“

Druid opatrně naplnil hrnek na stole bylinkovým čajem a podal jej králi.

„Já ale vím, kde je.“

Eventin chvíli beze slova zíral. V jeho tváři se objevila bouře emocí a v očích se mu na okamžik objevily slzy.

„Měl jsem to tušit,“ odvětil konečně. Vstal a poodstoupil od stolu. Tvář mu zčásti zakrýval stín. „Nechám to tedy na vás, Allanone. To už jste ale bezpochyby věděl.“

Allanon vstal také a k Anderovu překvapení řekl: „Budu na nějaký čas potřebovat pomoc tvého syna, než odjedu.“

Eventin se ani neotočil. „Budiž.“

„Pamatuj, nikdo nesmí vědět, že jsem tu byl.“

Král přikývl. „Nikdo se to nedozví.“

Druid během okamžiku znovu prošel za závěsy a zmizel

oknem. Ander chvíli váhavě pozoroval otce, načež vykročil za druidem.

Bylo jasné, na koho starý král právě myslí. Na Amberle!

Dagda Mor tiše seděl v temnotách lesa Západní země, severně od Carolanu. Chvíli se zavřenýma očima přemýšlel, a když je znovu otevřel, byl evidentně spokojen. Měnivec vykonal dobrou práci. Démon pomalu vstal a Hůl moci se ostře zatřpytila, když její leštěné dřevo uchopil do obou rukou. „Druide,“ sykl tiše, „Vím, že ses vrátil.“

Potom pokynul nehybnému beztvarému stínu a Žnec se vynořil z noční tmy. Dagda Mor se zahleděl na východ. Počká si na druida v Paranoru, ale nebude sám. Cítil, že druid ovládá ohromnou sílu, a věděl, že starý dějepisec dokázal být velmi nebezpečný. Démon se tedy rozhodl, že s sebou přivede hrstku svých služebníků zpoza Hráze, dost na to, aby překazili plány druida Allanona.

A zabili ho.

VI

Když Ander prošel oknem pracovny ven, Allanon už na něj čekal. Společně pak kráčeli zpět cestou, jež je dovedla ke králi. Jakmile proklouzli boční brankou a Ander ji za sebou zavřel, požádal Allanon, aby ho princ zavedl ke stájím. Beze slova tedy vyšli boční stezkou, prošli lesíkem k výběhu pro koně a konečně až ke vstupu do stájí. Ander vstoupil jako první, a když poslal starého štolbu domů, vešel i druid.

Dvě řady boxů osvětlovaly olejové lampy a tichou nocí se neslo slabé ržání koní. Dějepisec pomalu procházel podél jedné řady a prohlížel si koně v boxech. Když došel až na konec, otočil se a vykročil zpět podél druhé řady. Ander se pomalu šoural za ním a sledoval ho.

Druid se konečně zastavil a otočil se k princovi.

„Toho koně potřebuji,“ ukázal na vraníka v boxu, „ten mi bude dobře sloužit.“

Ander se nejistě zadíval na koně, kterého si Allanon vybral. Obrovský hřebec v boxu se jmenoval Artaq a měřil dobrých osmnáct pěstí. Kůň sloužil elfím lovcům a byl stavěn spíše na vzdálenost než na rychlost, Ander však věděl, že Artaq dokáže

na krátkou dobu vyvinout ohromnou rychlost. Princ tedy neměl pochyb, že by kůň Allanona uvezl a dokázal s ním uběhnout i velké vzdálenosti. V poměru k mohutnému robustnímu tělu byla Artaqova hlava až podivně malá. Jeho oči se leskly blankytně modrou barvou a na první pohled bylo jasné, že je to inteligentní tvor. Na Artaqovi nemohl jezdit jen tak někdo.

To byl právě ten problém. Artaq byl tvrdohlavý a naprosto nevypočitatelný. S jezdcem často hrál hru, při níž nešťastný elf často skončil na zádech. Měl na svědomí nejedno vážné zranění. Pokud neměl jezdec dostatečně rychlé reflexy a dostatečnou sílu, Artaq se ho během několika krátkých vteřin bez problémů zbavil. Málokdo se odhodlal pokoušet své štěstí s Artaqem, dokonce ani král už na něm tak často nejezdil, přestože kdysi patřil k jeho oblíbencům.

„Máme tu ještě jiné...“ začal nejistě Ander, ale Allanon ihned zavrtěl hlavou.

„Tenhle mi bude stačit. Jak se jmenuje?“

„Artaq,“ odpověděl princ.

Allanon si koně chvíli pozorně prohlížel, pak uvolnil západku od boxu a vstoupil k Artaqovi do boxu. Princ přistoupil blíž, aby mu nic neuteklo. Druid stál tiše před vraníkem, načez pozvedl ruku dlaní k Artaqovi. K Anderovu překvapení k němu kůň skutečně přistoupil. Allanon jemně hladil hebký krk, šeptaje cosi koni do ucha. Pak nasadil krotkému vraníkovi ohlávku, vyvedl ho z boxu a společně vyšli směrem k výstroji. Ander zavrtěl nevěřícně hlavou a následoval je. Druid sundal Artaqovi ohlávku a nasadil mu sedlo i uzdu. Pak druid zašeptal pár posledních slov a vyšvihl se na koně.

Ander se zatajeným dechem čekal, co bude dál. Allanon s Artaqem pomalu došli na druhý konec stájí, kde se kůň otočil a vykročili znovu zpět. Artaq byl krotký jako beránek, věděl, že s tímto jezdcem není radno si hrát. Allanon došel až k Anderovi a znovu seskočil.

„Až budu pryč, elfí princí, starej se o svého otce,“ řekl druid a zahleděl se na Andera. „Dej pozor, aby se mu nic nestalo.“ Pak se na chvíli odmlčel a dodal: „Spoléhám na tebe.“

Ander přikývl. Druidův projev důvěry ho nadmíru potěšil. Allanon si ho ještě chvíli prohlížel, pak se otočil a vykročil s Artaqem k zadnímu východu ze stájí, kde otevřel dveře a opatrně provedl vraníka ven.

„Sbohem, Andere Elesedile, princí elfů,“ rozloučil se druid a naskočil na koně. Pak s jediným pobídnutím vyrazil a svižně zmizel ve tmě.

Ander se za ním díval, dokud mu úplně nezmizel z dohledu.

Allanon hnal Artaqa po celý zbytek noci a další tři dny směrem na východ k Paranoru. Jejich cesta vedla hlubokými hvozdy Západní země až k ústí starodávného Rhenského údolí. Odtamtud mířil dál přes rozlehlé a pusté Streleheimské pláně. Jel plynule a zastavoval, jen aby nakrmil a napojil Artaqa a sobě dopřál trochu odpočinku. Celou cestu se snažil jet mimo známé cesty, a kdykoli to bylo možné, projížděl hustými lesy. Doposud o jeho návratu do Čtyřzemí věděl jen král elfů a jeho syn. Jen oni věděli, že se v Paranoru skrývají dějiny druidů a že sedmá Vyvolená je stále ještě naživu. Zlo, jež se vrátilo zpoza Hráze, se nesmělo dovědět o žádné z těchto skutečností, mise by tak byla vážně ohrožena. Allanonovou největší zbraní bylo právě teď utajení a doufal, že to tak i zůstane.

Za soumraku druhého dne dorazil Allanon konečně ke svému cíli. Byl si jist, že ho cestou nikdo nesledoval.

Druid zanechal Artaqa několik mil od pevnosti na místě, kde byl dostatek vody i trávy, a pokračoval dál pěšky. Od dob Pána černokněžníků se změnilo mnohé, vlčí smečky hlídající okolní hvozdy se rozutekly. Jedovaté keře kolem pevnosti uschly a odumřely. Zůstal jen klidný a pokojný les ševelící zvukem přicházející noci.

Za pár minut stál na úpatí pevnosti druidů. Stará tvrz stála